

vergadering **C108 – CUL13**
zittingsjaar 2012-2013

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 5 februari 2013

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Jo De Ro tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de tweede Vlaamse prioriteit voor het gemeentelijk jeugdbeleid - 777 (2012-2013)	3
Vraag om uitleg van mevrouw Elisabeth Meuleman tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over GAS-boetes voor sneeuwpret - 722 (2012-2013)	6
Vraag om uitleg van de heer Veli Yüksel tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, over de polemiek aangaande de politieke berichtgeving door de VRT - 616 (2012-2013)	11
Vraag om uitleg van de heer Wilfried Vandaele tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, over het respecteren van de arbeidswetgeving bij het maken van een productie voor de VRT - 734 (2012-2013)	
Vraag om uitleg van de heer Veli Yüksel tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, over de toepassing van het 'Programmacharter non-fictieprogramma's' - 736 (2012-2013)	
Vraag om uitleg van de heer Bart Tommelein tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, over de afspraken tussen de VRT en productiehuisen omtrent het deelnemen aan programma's door derden - 754 (2012-2013)	16
Gedachtewisseling met mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding over de hervorming van het regionale televisielandschap in Vlaanderen	
Interpellatie van de heer Bart Tommelein tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, over het plan om de regionale omroepen te redden - 45 (2012-2013)	22

■

Voorzitter: de heer Philippe De Coene

Vraag om uitleg van de heer Jo De Ro tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de tweede Vlaamse prioriteit voor het gemeentelijk jeugdbeleid - 777 (2012-2013)

De voorzitter: De heer De Ro heeft het woord.

De heer Jo De Ro: Voorzitter, minister, collega's, op vrijdag 25 januari 2013 zijn de gemeenten op de hoogte gebracht of ze voor de periode 2014-2019 kunnen intekenen op de tweede Vlaamse prioriteit voor het jeugdbeleid, namelijk de bevordering van de participatie in het jeugdwerk van kinderen en jongeren in maatschappelijk kwetsbare situaties. De gemeenten werden geselecteerd op basis van zeven sociaalgeografische indicatoren die de maatschappelijke kwetsbaarheid bij kinderen en jongeren zouden bepalen, zoals vastgelegd in het besluit van de Vlaamse Regering van 9 november 2012.

Ten opzichte van de vorige selectie 2011-2013 merken we dat één belangrijke parameter niet meer werd gebuikt, zijnde het gemiddelde aantal inwoners jonger dan 25 jaar, uit een land dat niet behoort tot de groep van de rijkste landen, zoals bepaald in de 'statistical profiles of the least developed countries' van 2001 van de United Nations Conference on Trade and Development (UNCTAD). Hierdoor komen verschillende gemeenten met een hoog aandeel niet-Belgen nu niet meer in aanmerking om in te tekenen op de tweede Vlaamse prioriteit voor het jeugdbeleid voor de periode 2014-2019.

Dat lijkt mij een beetje vreemd, aangezien voor de berekeningen voor de periode 2011-2013 nog het volgende als besluit werd meegegeven op de website: "Samenvattend gaat het om kinderen en jongeren die tot etnisch-culturele minderheden behoren, die in armoede leven of die een enkel een lage scholing genoten hebben." En nu wordt de parameter van de etnisch-culturele minderheden eruit gelaten.

Minister, om welke reden werd de parameter in verband met het gemiddelde aantal inwoners jonger dan 25 jaar, uit een land dat niet behoort tot die groep, niet langer opgenomen? In welke mate zijn de gevolgen van het niet langer hanteren van deze indicator ingeschat en berekend? Werden er simulaties gemaakt? Zijn er andere criteria dan die die zijn opgenomen of afgeschaft aan bod gekomen tijdens de beleidsvoorbereiding van het uitvoeringsbesluit? Zo ja, welke, en waarom werden deze niet opgenomen? Werden de gemeenten die ten opzichte van de vorige selectie uit de boot vallen, gecontacteerd om de impact in te schatten van het verlies aan subsidies op al opgestarte initiatieven?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Voorzitter, het is de eerste vraag die de heer De Ro tot mij richt. Hij doet dat op een goede manier, denk ik, met een korte inleiding en duidelijke vragen. Ik zal even duidelijk en overtuigend antwoorden, al zeg ik het zelf.

Het gaat goed met ons. Het gaat goed met ons onderwijs, bedoel ik dan, en het gaat goed met onze jeugd, met de meerderheid van onze kinderen toch. Maar er zijn wel wat aanwijzingen dat het beleid van de afgelopen tien jaar er onvoldoende in geslaagd is de kloof tussen kansarme en kansrijke gezinnen te dichten. Ik word daar in mijn eigen departement Onderwijs mee geconfronteerd en ik word er door de OESO en door jullie aan herinnerd, en terecht. Ik heb het dan over de schoolse achterstand, de ongekwalificeerde uitstroom, de waterval en voor sommige kinderen het welbevinden dat problematischer is.

Het jaarverslag armoede confronteert ons allen nogal dwingend met een directe relatie tussen opgroeien in gezinnen die het moeilijk hebben, financieel en relationeel, en de kansen die kinderen in die gezinnen hebben om een diploma te halen op het niveau van hun capaciteiten en niet op het niveau van de verwachtingen van hun omgeving. Ik stel het scherp. Ook de 'concluding observations' van het Comité voor de Rechten van het Kind van de Verenigde

Naties waren nogal scherp, toen ze bij het Belgische rapport over de kinderrechten opmerkten dat een rijk land wat weinig investeerde in een groeiende groep arme kinderen.

Toen wij, de Vlaamse Regering en het Vlaams Parlement, het nieuwe decreet Gemeentelijk Jeugdbeleid goedkeurden op een ogenblik van economische crisis, ondanks de schaarste van de middelen, meenden we dat een herverdeling van de middelen in functie van de noden aangewezen was. Die herverdeling komt er door minder geld te verdelen volgens inwonersaantallen onder de 25 en meer volgens de zogenaamde tweede prioriteit, het beleid ten aanzien van maatschappelijk kwetsbare kinderen en jongeren. Die verschuiving betekent dat gemeenten die geen subsidies betrekken uit die tweede prioriteit gemiddeld wat minder subsidies zullen krijgen. De simulatie voor deze gemeenten wordt op dit moment gemaakt.

Het betekent echter ook dat de totale pot middelen beschikbaar voor gemeenten om een kansenbeleid voor die gezinnen te voeren, enorm toeneemt, van 3.346.520 euro naar meer dan 7.150.000 euro. Daardoor zal het aantal gemeenten dat wel middelen voor die tweede prioriteit krijgt, toenemen van 40 naar 55, terwijl het gemiddelde subsidiebedrag voor die gemeenten ook toeneemt. De simulaties op basis van wat we vandaag aan data hebben, zijn voor deze gemeenten wel al gemaakt. De gemeenten zijn daarvan op de hoogte gebracht, omdat ze daar rekening mee moeten houden voor de opmaak van hun beleidsplanning.

U hoort het: het woord ‘gemiddeld’ valt al een paar keer. Het gaat om een systeemverschuiving, waardoor ondanks de toename van het aantal gemeenten in prioriteit twee en ondanks de stijging van de middelen, er toch enkele gemeenten uit de boot vallen die er vroeger wel in zaten, namelijk zeven gemeenten. Dat komt omdat we die maatschappelijke kwetsbaarheid op een andere manier gemeten hebben. Ons uitgangspunt is dat we kijken naar de sociaal-economische context waarin deze kinderen en jongeren opgroeien of zich bevinden. Vanuit dat uitgangspunt selecteerden we de volgende zeven indicatoren. Per indicator en per gemeente worden aantallen omgezet in percentages, die de verhouding uitdrukken tussen de aanwezigheid van de vermelde groep in de gemeente en de aanwezigheid ervan in het Nederlandse taalgebied, in België.

De zeven indicatoren zijn: het gemiddelde aantal kinderen, geboren in kansarme gezinnen, volgens de typologie van Kind en Gezin; het gemiddelde aantal jongeren onder maatregel, zonder of met kosten, binnen de bijzondere jeugdbijstand; het gemiddelde aantal uitkeringsgerechtigde volledig werklozen, jonger dan 25 jaar; het gemiddelde aantal leefloners, jonger dan 25 jaar; het gemiddelde aantal kinderen en jongeren die onderwijs volgen in de types 1, 3 en 8 van het buitengewoon lager onderwijs, opgeteld bij het aantal leerlingen in de types 1, 2 en 3 van het buitengewoon secundair onderwijs; het gemiddelde aantal jongeren in het deeltijds onderwijs; en het gemiddelde aantal jongeren in het gewoon voltijds secundair beroepsonderwijs.

Bij de keuze van deze indicatoren werden de Vlaamse Jeugdraad, de VVSG, de Vereniging Vlaamse Jeugddiensten, Uit De Marge en de provinciale jeugddiensten betrokken. Zowel de Vlaamse Jeugdraad als de Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media (SARC) adviseerde positief. De zogenaamde Unctad-parameter, die u aanhaalt, bepaalt het gemiddelde aantal inwoners, jonger dan 25 jaar, uit een land dat niet behoort tot de groep van de rijkste landen, zoals bepaald in de ‘statistical profiles of Least Developed Countries (LDC), 2001’.

Dit criterium kwam er na de terechte vaststelling dat het criterium dat in de beginfase van het decreet werd gebruikt – aantal kinderen en jongeren van Turkse of Maghrebijnse origine – voorbijging aan latere en diffusere migraties. Ook toen waren er discussies over criteria gebaseerd op nationaliteit. Overigens vallen Marokko en Turkije buiten de scope van de armste landen volgens de Unctad-parameter.

Het weglaten van dit criterium neemt niet weg dat deze doelgroepen indirect in grote mate mee de middelen kleuren. In haast elk van de indicatoren die we vandaag wel gebruiken – en

die terecht zijn – is er, jammer genoeg, een oververtegenwoordiging van nieuwe Belgenkinderen en nieuwe Belgenjongeren.

Het weglaten ervan vermijdt ook dat die nieuwe Belgenkinderen en -jongeren die, gelukkig, opgroeien in kansrijke middenklasgezinnen, worden meegeteld. Ik denk dat we een eerlijke en noodzakelijke keuze hebben gemaakt, een keuze die hier en daar misschien een wat verrassend resultaat kan opleveren, maar een resultaat dat gebaseerd is op het meetbaar profiel van de gemeente zelf, en niet op onze perceptie erover.

De voorzitter: De heer De Ro heeft het woord.

De heer Jo De Ro: Minister, u eindigt met het woord perceptie. Vilvoorde, maar ook Halle, Dendermonde, Asse, Drogenbos, Denderleeuw en Liedekerke krijgen de boodschap dat het geen nieuwe meting is. Er is maar één criterium weggefallen, want de zeven andere bestonden al en werden de vorige keer met een achtste – de etnisch-culturele achtergrond – vervuld. De boodschap die onze jeugd- en stedelijke diensten krijgen, is dat tussen de vorige keer en nu onze populatie op het terrein van de maatschappelijk kwetsbare jongeren er zo op vooruit is gegaan dat er geen extra middelen nodig zijn om voor die maatschappelijk kwetsbare groepen te werken. Nogmaals, die middelen zijn bedoeld om die jongeren beter toe te leiden naar het normale jeugdwerk. De projecten die in die gemeenten en steden liepen, waren daar specifiek op gericht.

In de lokale reguliere jeugdwerking is er nog altijd heel veel werk bij de erkende jeugdverenigingen om die groepen beter te bereiken. Minister, het is vreemd dat die factor volledig is weggefallen en niet is gecorrigeerd door een andere. U hebt zelf verwezen naar het Jaarboek Armoede en Sociale Uitsluiting. Ik lees op de achterflap van het jaarboek van 2011: “Uitgebreide aandacht gaat in het jaarboek 2011 naar armoede bij personen van buitenlandse herkomst. Het is een heikel thema omdat de armoedecijfers hallucinant zijn.”

Ik neem er ook de lokale inburgerings- en integratiemonitor van de Vlaamse Regering bij. Als ik alleen maar naar een van de zeven gemeenten kijk, naar degene die ik het beste ken, Vilvoorde, en niet gebaseerd op perceptie maar op cijfers, dan zie ik een zeer hoge werkloosheid bij andere nationaliteiten dan de Belgische. 45 procent van onze jonge werklozen onder de 25 zijn niet-Belgen. In de cijfers van onderwijs zie ik daar ook zeer hoge aantallen.

Minister, toen we het eindresultaat ontvingen toen we in het college bijeenzaten, werden de wenkbrauwen gefronst. Daarom doe ik een warme oproep. Bij de Vlaamse overheid bestaan er heel wat meetinstrumenten om kansarmoede of risico bij jongeren te meten. U bent niet alleen minister van Jeugd, maar ook van Onderwijs. Dat domein kennen we allebei goed. In de laatste twintig jaar is er heel wat cijfermateriaal verzameld om risico's te meten. Heel wat knappe koppen hebben daar hun hoofd over gebroken om te komen tot criteria die misschien beter zijn om te meten hoe kansarm of hoe risicovol een jongerenpopulatie is. Ik noem de zes indicatoren, ik noem de niet-gekwificeerde uitstroom, de schoolse vertraging.

Spijtig genoeg voor mijn stad is het niet alleen perceptie, de realiteit in een aantal van die zeven gemeenten is dat er een heel grote groep kwetsbare jongeren is. Het werk dat werd verricht met die middelen was goed werk. Helaas komt dat onder druk te staan als die gemeenten daarvoor geen middelen meer krijgen. Die criteria zullen ook worden gebruikt voor andere middelen voor gemeenten, zoals de DAC'ers (derde arbeidscircuit). Dan vallen ze daar opnieuw uit de boot.

Ik betreur dat en doe een warme oproep om de criteria zoals ze nu zijn, die niet aangevuld zijn, maar waar er één is geschrapt, aan te vullen met beter voorspelbare factoren.

Minister Pascal Smet: Ik begrijp natuurlijk dat het niet gemakkelijk is als je middelen verliest. Criteria moet je altijd kiezen. We hebben die regeling uitgewerkt. We moeten dat opvolgen en evalueren hoe het loopt. Er zijn zeven gemeenten die minder krijgen, maar daar

tegenover zijn er andere gemeenten die meer krijgen. Maar voor die gemeenten is dat geen aangenaam nieuws.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Elisabeth Meuleman tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over GAS-boetes voor sneeuwpret
- 722 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Minister, mijn vraag gaat over GAS-boetes (gemeentelijke administratieve sanctie) bij sneeuwpret, maar ook over GAS-boetes in het algemeen. De winter is in het land, en daar hoort sneeuw bij. Sneeuw betekent veel ellende, maar ook veel sneeuwpret. Helaas wordt dat laatste tegenwoordig serieus beteugeld. In Antwerpen en Lokeren zijn jongeren die met sneeuwballen gooiden, zelfs bedreigd met een GAS-boete.

Gemeentelijke administratieve sancties worden tegenwoordig te pas en te onpas gebruikt als bedreiging om jongeren in de pas te laten lopen. De sneeuwballen zijn immers niet het enige. Er is een algemeen toenemende intolerantie ten aanzien van spelende kinderen en jongeren. Ook crèches en scholen zijn tegenwoordig geluidsoverlast. Steeds minder hebben kinderen de ruimte en mogelijkheid om te doen wat nodig is om groot te worden. Dat is zeer triest, zoals kinderrechtencommissaris Bruno Vanobbergen terecht zegt: “Vroeger bejubelde de literatuur dergelijke kwajongensstreken. Denk maar aan ‘Pietje Bell’ of ‘De Witte van Zichem’. Vandaag gaat onze maatschappij deugnietrij onmiddellijk criminaliseren. Spelende kinderen worden gezien als overlast.”

Nochtans ondertekenden parlementsleden van alle partijen het charter ‘goe gespeeld’ in aanloop naar de gemeenteraadsverkiezingen. Daarin eist men meer ruimte om kinderen te laten spelen.

De onverdraagzaamheid in onze samenleving neemt zienderogen toe. Als minister van Jeugd kunt u niet buiten die discussie blijven staan. Jongeren hebben het recht om te spelen, zichzelf te zijn, af en toe stout te zijn, grenzen op te zoeken, zonder dat daar meteen een boete wordt opgeplakt. Bovendien gaat men in elke gemeente anders om met GAS-boetes. Dat maakt het voor jongeren zeer moeilijk om te weten wat nu strafbaar is en wat niet.

Minister, acht u dergelijk gebruik van GAS-boetes aanvaardbaar? Hoe zult u, als minister van Jeugd, het recht op spelen garanderen? Welke stappen onderneemt u om samen met uw collega's op de verschillende politieke niveaus tot een oplossing te komen tegen de toenemende intolerantie?

De voorzitter: Mevrouw Godderis heeft het woord.

Mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck: Voorzitter, minister, collega's, eigenlijk zou deze discussie op federaal niveau moeten worden gevoerd en met de betrokken gemeenten. Hoe is een en ander verlopen? Gaat het om kinderen die sneeuwballen naar elkaar gooien op een pleintje? Of gaat het om jongeren die herhaaldelijk sneeuwballen gooien naar voorbijgangers of voorbijrijdende wagens? We kunnen ook niet ontkennen dat hier en daar eens een gemeente uit de bocht gaat in het GAS-systeem. Maar dan is het aan de lokale politici om de zaken bij te sturen.

Uiteraard hebben jongeren het recht om te spelen, maar je mag niet vergeten dat de overgrote meerderheid van de jongeren in Vlaanderen gewone opgroeiende kinderen zijn. Ze verkennen grenzen en proberen die af en toe eens te verleggen. Hoe waren we zelf? We zijn ook jong geweest. We hebben zelf ook graag met sneeuwballen gegooid. Het is aan de ouders en de

overheid om de grenzen te trekken. Daar zit een zeker spanningsveld, maar dat is normaal. Dat was er vroeger ook en zal er in de toekomst nog altijd zijn. Het is echter niet omdat er een spanningsveld is, dat we kinderen moeten verbieden om buiten te komen en te spelen, integendeel.

De voorzitter: Mevrouw Kindt heeft het woord.

Mevrouw Els Kindt: Ik sluit me namens mijn fractie aan bij deze vragen. De druk op kinderen is al zo groot. Het gaat erom dat kinderen nog kind mogen zijn, zeg dat volksvertegenwoordiger Kindt het gezegd heeft.

Ik wil nog even iets rechtzetten. In verband met de GAS-boetes voor het gooien van sneeuwballen worden verkeerdelijk ook Wingene en mijn gemeente Lichtervelde, waar ik schepen van Jeugd ben, genoemd. Nochtans zijn er in die gemeenten helemaal geen administratieve sancties.

De voorzitter: De heer De Ro heeft het woord.

De heer Jo De Ro: Ik wil het even hebben over de lokale autonomie. Bij ons worden er meer dan vierhonderd GAS-boetes per jaar uitgeschreven. Geen haer op het hoofd van de schepen van Preventie, hier aanwezig, dat eraan denkt om sneeuwballen gooien of broodjes eten op trappen te bestraffen. We moeten allemaal onze verantwoordelijkheid op lokaal vlak nemen.

De GAS-boete is een instrument dat aan de gemeentes ter beschikking is gesteld. In onze stad wordt het vooral gebruikt bij sluikstorten en nachtlawaai: dingen waar het initieel ook echt voor bedoeld was. We moeten het kind niet met het badwater weggooien. Ik vind de GAS-boetes zeer interessant om echt asociale fenomenen te bestraffen. Maar als het voor dit soort dingen wordt ingezet, schiet het zijn doel voorbij. Maar dat is de lokale verantwoordelijkheid.

De voorzitter: De heer Mahassine heeft het woord.

De heer Chokri Mahassine: Mevrouw Meuleman heeft gelijk: het heeft weinig zin om het gooien met sneeuwballen te verbieden. Ik ben 100 procent voorstander van kwajongensstreken. Ze zijn een leerproces. Heel veel kinderen worden thuis aangemoedigd om met sneeuwballen te gooien, waaronder ondergetekende.

Mevrouw Meuleman verwijst naar de GAS-boetes. In de media verschenen ook berichten over schooldirecties die een verbod op het gooien van sneeuwballen hadden ingesteld. Onze samenleving is duidelijk 'overregeld'. Vroeger was er alleen artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek, dat stelde: "Elke daad van de mens, waardoor aan een ander schade wordt veroorzaakt, verplicht degene door wiens schuld de schade is ontstaan, deze te vergoeden." Zolang er geen schade wordt aangericht, is er dus geen probleem. Nu worden allerlei verboden ingesteld, hoewel het risico op schade minimaal is.

Enkele maanden geleden heb ik de minister nog een actuele vraag gesteld over de hele procedure en hoe we hiermee omgaan. Het is federale materie, maar wij hebben wel een minister van Jeugd. Er zijn toen enkele maatregelen beloofd. Er was ook sprake van een brief aan gemeentebesturen. Hoever staat het daar ondertussen mee?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Het klopt dat dit federale materie is, maar dat heeft mij ook niet belet om in de media een standpunt in te nemen. Ik neem aan dat u dat intussen gelezen hebt. Ook in de beleidsbrief, beleidsnota en allerlei verklaringen hebben we het recht van kinderen om te spelen en jong te zijn, duidelijk vooropgesteld.

Alle sprekers hier hebben gezegd dat het belangrijk is om jong te kunnen zijn. Het essentiële van jong zijn en van opvoeden is net grenzen verkennen. Het is aan de opvoeders om ervoor te zorgen dat er grenzen getrokken worden. Als er een grens is, is het de evidentie zelf dat je probeert om die wat te verleggen. Daar krijg je dan enige spanning. Dat is op zich geen probleem.

Wat de GAS-boetes betreft, kent u mijn standpunt: de beste GAS-boete is een vermeden GAS-boete. Het moet een uitzonderlijk middel zijn, een stok achter de deur. Het moet er vooral op gericht zijn de dialoog tussen ouders, samenleving en kinderen te herstellen. Het kan ook af en toe nodig zijn.

Het heeft geen zin om te veralgemenen. Ik ben het eens met mevrouw Godderis: de overgrote meerderheid van onze kinderen zijn normale jongens en meisjes die opgroeien, die geen wandelende tijdbommen zijn, die proberen de grenzen wat te verleggen, die af en toe wat deugnietrij uithalen. Dat is allemaal geen probleem. Alleen heb je een kleinere groep van jongens en meisjes die wel problemen stellen. Daar zijn soms mooie verklaringen voor, maar we moeten ook geen idealistisch beeld maken dat elke 14-jarige een weerloos slachtoffer is van wat dan ook. Ik woon zelf in een grote stad. Ik merk dat daar enig verschil op zit. In die context kan een GAS-boete wat mij betreft wel nuttig zijn als systeem, om kinderen soms tegen zichzelf beschermen, om ouders en jongeren in een dialoog te betrekken.

Ik wil er ook op wijzen dat het een federaal kader is dat elke gemeente op haar manier moet invullen. Er zijn gemeentelijke verkozenen, gemeentelijke democratieën, waar ook de gemeentelijke jeugd bij kan worden betrokken. Dat is heel contextgebonden. Ik heb recent nog in een interview kunnen uitleggen dat alles contextgebonden is. Die terminologie is soms algemeen, dat klopt. Dat is zoals bij openbare zedenschennis: in het midden van de straat voor een winkelvitrine plassen, is iets anders dan in een parkje tegen een boom plassen. De 'daad', om het in strafrechtelijke termen te zeggen, is wel dezelfde, maar de context is verschillend. De beoordeling zal dan ook verschillend zijn. Je moet dus altijd de context meenemen als je situaties beoordeelt.

In de berichtgeving vergeet men die context er soms bij te vertellen. Ook als het over de sneeuwballen gaat, moeten we een genuanceerd verhaal vertellen. Het is nogal evident dat kinderen met sneeuwballen moeten kunnen gooien. Ook op de speelplaats moeten ze dat kunnen doen, ook al is daar misschien af en toe orde nodig. Dan moet men als school afspraken maken, want sneeuwballengevechten kunnen ook wel eens uit de hand lopen. Maar dat kinderen naar elkaar sneeuwballen gooien en dat er af en toe eentje verkeerd vliegt, is allemaal geen probleem.

Maar wat mevrouw Godderis aanhaalde, gebeurt soms ook: kinderen die systematisch sneeuwballen gooien naar het hoofd van een fietsende vrouw of man. Dan wordt het een gevaarlijke situatie. Hetzelfde geldt voor sneeuwballen van een brug gooien, of ijsballen maken. Daar kan in een bepaalde context een situatie van gevaar ontstaan.

Als kinderen sneeuwballen gooien en er is sprake van een gevaarlijke situatie, moet je die natuurlijk geen boete geven. Dan moet je zeggen: let op, want dit is gevaarlijk. Zo zorg je dat kinderen inzicht krijgen en het niet meer doen. Als de kinderen echter niet luisteren, kom je opnieuw in een andere situatie terecht.

Zeggen dat sneeuwballen gooien niet meer mag, is er ver over. Maar in bepaalde contexten kunnen er wel situaties zijn dat je toch moet optreden, voor de veiligheid van andere kinderen, van andere weggebruikers. Het is dus een genuanceerd verhaal.

Ik heb aan De Ambassade gevraagd om dat op te volgen. We zullen dat ook in de beheersovereenkomst schrijven. Ik heb mevrouw Milquet al twee brieven geschreven, maar die antwoordt niet. We zullen nu een derde brief sturen, aangetekend, met ontvangstmelding. Ik heb haar daar overigens ook in de gemeenteraad van Brussel, waar we allebei gemeenteraadslid zijn, over aangesproken en haar gevraagd dat ze haar administratie van Binnenlandse Zaken de opdracht zou geven om de gemeentelijke administratieve sancties op te volgen. Ik hoop dat er elk jaar verslag wordt gedaan aan het federale parlement over de manier waarop gemeenten dit invullen, en hoe gemeenten van elkaar kunnen leren. Dat is een concrete actie die ik heb ondernomen.

Als het nodig is, zal ik uiteraard, zoals ik dat de afgelopen drieënhalve jaar tot grote tevredenheid van jongeren gedaan heb, de megafoon of de spreekbuis van de jeugd in Vlaanderen zijn, zonder ze klakkeloos na te papegaaien.

Samengevat: sneeuwballen gooien moet uiteraard blijven kunnen. We moeten niet in een samenleving leven waarin alles verboden wordt. Er zijn echter situaties waarin het gevaarlijk kan zijn. Dan is het het best om daar met kinderen over te praten en ze te doen inzien, en niet meteen met een GAS-boete te gooien. Op die manier kunnen we het gezond verstand laten spelen.

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Ik volg u toch niet helemaal, minister. ‘Er zou wel eens een ijsbal bij kunnen zijn, en als je kinderen herhaaldelijk zegt dat ze het niet mogen doen, maar ze luisteren niet, dan moeten we toch een GAS-boete achter de hand hebben.’ Dat is zo’n beetje uw redenering.

U bent minister van Jeugd. U bent bij uitstek die persoon die de rechten van die jeugd moet verdedigen. En die rechten komen de dag van vandaag effectief onder druk te staan. Er wordt toch wel heel vaak gezegd dat ze overlast veroorzaken. Men is langzaam aan het schuiven met de grenzen van wat aanvaardbaar is. Waar vroeger eens aan de oren werd getrokken of een speech werd gegeven, zijn we nu als maatschappij aan het opschuiven en willen we dat oplossen met een GAS-boete. Het is voldoende dat een agent die een slechte dag heeft, wat sneeuwballen op zijn wiel dop krijgt, om al met zo’n boete te dreigen. Dat wordt vandaag mogelijk.

Het is uw taak als minister van Jeugd om die nuancerings wat achterwege te laten en de verdediger te zijn van de rechten van de jeugd, die in verdrukking komen. U doet dat soms te weinig.

We verschillen ook van mening over het nut van het systeem van de GAS-boetes. U blijft dat verdedigen. Ik weet dat we dan op federaal terrein komen, maar ik vind dat er een aantal essentiële, grote problemen zijn met de GAS-boetes op zich, zoals het aspect van de willekeur. Ik hoor de heer De Ro graag zeggen dat het de verantwoordelijkheid van de gemeenten is, en dat ieder van ons in eigen gemeente maar moet zien dat het niet de spuigaten uit loopt. Maar het systeem van de GAS-boetes maakt het wel mogelijk dat er anomalieën ontstaan, waarbij jongeren worden aangepakt op sneeuwgooien, broodjes eten op trappen of zitten op de rugleuning van een bankje. De GAS-boetes hebben ervoor gezorgd dat die willekeur geïnstalleerd kan worden en dat niet-juridische pistes kunnen worden uitgedacht en gevolgd. Wij blijven daar een fundamenteel probleem mee hebben.

Minister, ik hoor van u niet echt de erkenning van het recht om te spelen en af en toe deugnieterij uit te halen. Ik vind dat u die kaart wat meer mag trekken en dat recht moet verdedigen, want het komt in de verdrukking.

U hebt een aantal beschouwingen gemaakt, maar ik hoor geen enkel actiepunt, zoals: ik ga er als minister van Jeugd voor zorgen dat dat met de gemeenten herbekeken wordt, ik ga erop hameren dat het niet op die manier wordt toegepast, ik ga dat erkennen en wil acties ondernemen om die rechten te vrijwaren. Ik had graag wat oplossingen en actiepunten van u gehoord, om het fenomeen terug te dringen dat jongeren zo vaak als overlast worden beschouwd. Ik zou graag horen dat u meer de kaart van de jeugd zult trekken, en welke voorstellen u daartoe doet.

Minister Pascal Smet: Mevrouw Meuleman, u moet beter luisteren naar wat ik zeg. Ik trek de kaart van kinderen, maar kinderen zijn niet gediend met volwassenen die zich zelf kinderachtig gedragen. Als beleidsverantwoordelijke moet je naar alles kijken. Natuurlijk moeten kinderen kunnen spelen, dat heb ik daarnet al heel duidelijk gezegd. Kinderen hebben dat recht. Maar als beleidsverantwoordelijke moet ik toch ook erkennen dat er situaties

kunnen zijn met kinderen, spelenderwijs, al of niet te goeder trouw, die tot gevaarlijke situaties kunnen leiden? U bent het er toch mee eens dat dat kan gebeuren?

Toen ik een kleine jongen was en we deden iets dat niet mocht, kregen we trouwens een draai om de oren. Dat mag nu ook niet meer, maar toen gebeurde dat, om je op gevaarlijke situaties te wijzen.

Uiteraard erken ik het recht om te spelen, maar het is niet omdat je minister van Jeugd bent, dat je je ogen moet sluiten voor een werkelijkheid en je het romantische, naïeve en geïdealiseerde beeld moet hebben dat elke jongere de onschuld in persoon is. Ik heb een beetje de indruk dat u dat wel doet. Ik heb geprobeerd om een heel genuanceerd antwoord te geven, maar ik weet dat dat vandaag niet altijd evident is en gewaardeerd wordt.

U poneert hier zomaar dat er in onze samenleving veel meer onverdraagzaamheid is ten opzichte van kinderen. Als je de media volgt, kun je inderdaad tot die conclusie komen. Maar het is niet omdat een gazet iets schrijft, mevrouw Meuleman, dat het ook waar is. Ik geef u een voorbeeld. Twee jaar geleden, tijdens de zomervakantie, had men de indruk dat alle jeugdkampen oorden van voedselvergiftiging waren, omdat er in tien dagen tijd twee of drie keer een probleem was geweest. De media berichtten daarover, en de perceptie ontstond dat er een groot probleem was met de voedselveiligheid op jeugdkampen en dat veel kinderen in gevaar waren.

We hebben dat statistisch nagekeken, mevrouw Meuleman, maar helaas schrijven kranten dat dan niet meer. Het bleek namelijk dat er in dat jaar nog nooit zo weinig problemen met voedselvergiftiging waren geweest.

Ik wil met dat voorbeeld maar aangeven dat het niet is omdat er zo'n – ik ga even niet-ministerieel taalgebruik hanteren – dwaze politieagent is die een onnozele actie onderneemt omdat iemand een sneeuwbal gooit en hij zijn testosteron- en machogehalte niet in bedwang kan houden, dat je meteen moet veralgemenen dat alle kinderen over heel Vlaanderen een GAS-boete naar hun hoofd geslingerd krijgen. Want dat is wat u nu doet: u veralgemeent. *(Opmerkingen van mevrouw Elisabeth Meuleman)*

Mevrouw Meuleman, ik probeer u pedagogisch een redenering uit te leggen. Als het klopt wat in de krant staat, is het onbegrijpelijk dat die politieagent zoiets heeft gedaan. In Mechelen heeft men de idiotie van het uitreiken van een GAS-boete wegens het eten op de trappen van de kerk trouwens al ingezien en heeft men die boete ingetrokken. Het is toch niet omdat er bij de toepassing van een regel een aberratie gebeurt, dat je heel de regel moet afschaffen? Het is toch ook niet omdat één parlamentslid iets dwaas zegt, dat je heel het parlement moet afschaffen? Ik heb het niet over u, voor alle duidelijkheid.

Probeer in uw vraagstelling niet voortdurend het beeld te creëren dat we in een samenleving leven die kinderen minder kan verdragen. Misschien is dat zo, misschien niet. Dat is een heel genuanceerd verhaal. Net zoals mevrouw Godderis daarnet terecht opmerkte dat de overgrote meerderheid van onze kinderen geen wandelende tijdbommen zijn, ga ik er nog altijd van uit dat er in de overgrote meerderheid van de gemeenten geen problemen zijn met hoe men moet omgaan met kinderen.

Het verbaast mij een beetje – want ik dacht dat Groen voor de lokale autonomie was – dat u hier stelt dat lokale bestuurders niet in staat zijn om een algemene regeling toe te passen. Natuurlijk zal er eens een aberratie zijn. Dat is net zoals in de rechterlijke macht. Als je een regeling hebt over bijvoorbeeld openbare zedenschennis, is dat ook vaak een containerbegrip. Dat moet dan toegepast worden. En dan zul je daar idiotieën in krijgen. Maar dan moet je een systeem hebben dat die idiotieën rechtzet en corrigeert. In Mechelen bijvoorbeeld, in de kwestie van het broodje eten op een kerktrap, is dat rechtgezet.

Daarom vind ik het zo belangrijk dat het kader dat lokaal moet worden ingevuld, goed wordt opgevolgd. We gaan dat op dubbel niveau doen. We hebben aan de minister van

Binnenlandse Zaken gevraagd om dat op federaal niveau te doen en wij zullen dat ook nog eens doen vanuit een soort controle, via extra maatregelen, ook al is het strikt genomen niet onze bevoegdheid. Net omdat we het zo belangrijk vinden dat kinderen kunnen spelen, zullen we het ook vanuit de bevoegdheid Jeugd opvolgen, om indien nodig aan de oren te trekken.

Ik wil wel degelijk de spreekbuis zijn van kinderen, maar ik wil niet de papegaai van kinderen zijn. Ik wil ook nog wel even nadenken. Ik heb proberen aan te geven dat kinderen inderdaad met sneeuwballen moeten kunnen gooien, maar dat er in bepaalde omstandigheden wel een context kan zijn waarbij gooien met sneeuwballen gevaarlijk kan zijn, voor andere kinderen, voor andere weggebruikers. En dan zou ik graag van u horen, mevrouw Meuleman, hoe u dat zou oplossen. Ik stel voor om in zo'n geval met het kind te praten en uit te leggen dat je dat niet doet. Als dat niet helpt, ga je naar de ouders. En als ook dat niet helpt, moeten we wat meer optreden. Ik ben benieuwd om te weten hoe u dergelijke potentieel gevaarlijke situaties zou aanpakken.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Ik denk niet dat het, zeker in het Antwerpse geval, zo gegaan is, dat men eerst de jongeren herhaaldelijk heeft aangesproken, vervolgens naar de ouders is gestapt en pas nadien een GAS-boete heeft uitgeschreven. Met de beste wil van de wereld om alle kanten van de zaak te bekijken, denk ik niet dat dat het geval was. Ik denk ook niet dat het zo gegaan is in alle andere voorbeelden die ik heb aangehaald.

Er is dus nog heel wat werk aan de winkel om een systeem te ontwikkelen. Sowieso denk ik dat een boete niet echt iets oplost, zeker bij die jongeren. Ik blijf er dus een tegenstander van.

Minister Pascal Smet: Hoe gaat u het dan aanpakken? Ik heb van u nog geen antwoord gehoord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Via de pistes die u zelf aanhaalt, via vermanen, de les spellen, naar de ouders gaan, bemiddelen.

Minister Pascal Smet: En als dat niet helpt?

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Als dat niet helpt, ben ik er zeker van dat een boete van 250 euro ook niet zal helpen, minister.

Minister Pascal Smet: Maar hoe gaat u het dan doen? Ik wil weten hoe u het zou aanpakken. Ik wil iets leren van u.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Je blijft bemiddelen. Je blijft ermee praten. Je blijft de jongere benaderen.

Als jongeren zo moeilijk zijn en niet te bereiken zijn, is het een utopie te denken dat een boete van 250 euro dan iets zou uithalen. Ze zullen eens goed met u lachen, hun middelvinger naar u opsteken. Een boete helpt op geen enkele manier.

Minister Pascal Smet: U weet het dus niet.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Veli Yüksel tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, over de polemiek aangaande de politieke berichtgeving door de VRT - 616 (2012-2013)

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Voorzitter, minister, collega's, mijn vraag dateert van enkele weken geleden. In een opiniestuk in een Vlaamse krant van 9 januari 2013 uitte emeritus professor

Luc Huyse zware kritiek aan het adres van de VRT, meer specifiek over de politieke berichtgeving. Hij stelde onder meer dat journalisten bepaalde politieke partijen en kopstukken een te groot forum geven in de uitzendingen, omdat ze steeds op zoek zijn naar materiaal om te scoren. In eerste instantie was de VRT, gepolst door een journalist van de krant in kwestie, weinig happig om een reactie te geven. Vooral Terzake stelde geen zin te hebben om te reageren. De hoofdredactie reageerde niet, slechts enkele journalisten en ex-hoofdredacteur Kris Hoflack gaven commentaar.

Pas na een tweede stuk van Huyse, op 14 januari 2013, ging de VRT uitgebreider in op de kritiek van de professor. “Dat alle media toespitsen op persoonlijke tegenstellingen ten koste van tijd en aandacht voor meer inhoudelijke en beleidsdebatten is zeker waar. Dat journalisten al te mak zouden meelopen in politiek gespin, is onjuist en beledigend”, zo stelde de VRT in een communiqué. Daarbij werd ook aangekondigd dat de VRT Luc Huyse zou uitnodigen om samen met de nieuwsdienst verder te reflecteren over zijn standpunten over politieke berichtgeving.

In dit verband, minister, wil ik graag de discussie in herinnering brengen die op 6 november 2012 in de commissie werd gevoerd over de berichtgeving naar aanleiding van de gemeenteraadsverkiezingen. Daarin hadden we het onder meer over het onevenwicht bij de selectie van gasten voor politieke programma's en bij het aan bod brengen van politieke partijen en kopstukken. U zei toen dat de VRT bezig was met een evaluatie van het geheel van de verkiezingsuitzendingen. Verder haalde u aan dat het Elektronisch Nieuwsarchief (ENA) een descriptieve analyse zou maken met een overzicht van de spreektijd die door de VRT aan partijen en kopstukken werd toegekend.

Minister, waarom voelde de VRT-hoofdredactie zich na het tweede stuk van Luc Huyse wel geroepen om te reageren? Vindt u het niet alarmerend dat de VRT-hoofdredactie toegeeft dat de openbare omroep, net als andere media, toespitst op persoonlijke tegenstellingen ten koste van tijd en aandacht voor meer inhoudelijke debatten? Luc Huyse klaagt ook aan dat de VRT-nieuwsdienst het publieke debat met de mediagebruikers over haar berichtgeving uit de weg gaat. Deelt u die mening? Acht u ingrijpen opportuun? Heeft de VRT de aangekondigde evaluatie van de verkiezingsuitzendingen intussen gemaakt? Wat zijn de conclusies? Wat zal de VRT bij volgende verkiezingen anders aanpakken? Heeft dat gesprek tussen Luc Huyse en de VRT-nieuwsdienst al plaatsgevonden?

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Wij zijn absoluut vragende partij om dat debat te voeren. Belangrijk, maar blijkbaar niet gemakkelijk, is dat we over objectief en bruikbaar materiaal zouden beschikken. Het is bijzonder moeilijk om die cijfers te bemachtigen. In 2011 heb ik bijvoorbeeld geprobeerd om op te vragen hoe de verdeling van politieke gasten in ‘Reyers laat’ in elkaar zit. Daar heb ik toen geen antwoord op gekregen, wat mij zeer ontstemde.

Gelukkig kun je dergelijke zaken ook zelf turven als je wat tijd hebt, en dat hebben wij politici. Van september tot december 2011 bleek de verhouding in Reyers laat toch wel scheefgetrokken. De N-VA kwam amper aan bod, in dat programma. Van september tot december 2012 hebben we opnieuw geturfd. De onevenwichten bestonden nog steeds.

Ik pleit er natuurlijk niet voor dat de VRT als openbare omroep de politieke aanwezigheid met een apothekersschaaltje afweegt, zoals het vroeger blijkbaar gebeurde. Ik heb ooit nog les gehad van Jan Briers senior, die zei dat het toen bij de VRT allemaal netjes geturfd werd. *(Opmerkingen)*

Dat hoeft niet, maar de openbare omroep moet er zich wel van bewust zijn dat het een impact heeft als je politici in programma's plaatst en hun een forum geeft. Men moet toch een zeker evenwicht voor ogen houden. Het debat moet worden gevoerd, maar mijn vraag blijft of we wel over juiste en objectieve cijfers beschikken. Je moet het debat natuurlijk niet voeren

gebaseerd op het buikgevoel van een academicus, journalist of zelfs politicus. Je hebt correct materiaal nodig.

De voorzitter: De heer Tommelein heeft het woord.

De heer Bart Tommelein: Minister, naar aanleiding van de aanpak van de openbare omroep bij de verkiezingsuitzendingen heb ik al eens mijn vragen en bedenkingen geuit in verband met de parameters die men gebruikt. Toen is ook gezegd dat men dat zou bekijken.

De onafhankelijkheid van de redactie vind ik heel belangrijk. De redactie beslist wie in beeld komt. De heer Vandaele toont het aan: als je begint te turven, hangt het er maar vanaf wat en hoe je turft. Ik kan ook turven. Ik heb ook gegevens van verschillende programma's naar aanleiding van een bepaald debat, waarbij ik tot andere conclusies kom. Dat is heel moeilijk.

Mijn opmerking in verband met de aanpak van de verkiezingsuitzendingen van de VRT blijft. Gemeenteraadsverkiezingen moet men niet nationaal aanpakken. Dat is volgens mij een fout geweest. Als men dan de verschillende steden in de weegschaal gooit, waarbij in de ene stad de N-VA niet meedoet en in de andere Open Vld niet, zit je fout in het lokale of regionale debat. Uit bepaalde dingen moet men leren. Het is heel belangrijk dat men altijd bijstuurt en kijkt hoe het moet.

Ik heb vastgesteld, en dat is een bekommernis van mij, minister, dat er soms een verschil zit tussen de reële beeldverslagen op televisie en de zaken die men op deredactie.be plaatst. Verschillende nieuwsprogramma's brengen in functie van de journalist in kwestie andere benaderingen en hoofdrolspelers naar voren. Dat lijkt me niet logisch voor een openbare zender. In het journaal wordt een discussie gevoerd tussen bepaalde personen, die ook de hoofdrolspelers zijn in dat debat, en een uur later in Terzake worden bepaalde hoofdrolspelers weggelaten. Die vaststelling heb ik gedaan en het lijkt me een belangrijk gegeven. Ik ga er niet in detail op in, maar daarmee moet wel met de nodige omzichtigheid worden omgegaan.

De voorzitter: Minister Lieten heeft het woord.

Minister Ingrid Lieten: Collega's, het is voorwaar een belangrijk item. Het eerste opiniestuk van professor Huyse werd in De Morgen al op 9 januari 2013 gepubliceerd. Voor een artikel dat verscheen op 11 januari 2013, vroeg De Morgen reacties aan journalisten bij diverse media, ook aan journalisten van de VRT-nieuwsdienst. Zowel Ivan De Vadder, politiek journalist bij de VRT-nieuwsdienst, als Katleen Bracke, coördinator van de Radio 1-programma's De Ochtend en Vandaag, gaven korte reacties. Er waren dus wel degelijk reacties vanwege de VRT-nieuwsdienst op het eerste opiniestuk van professor Huyse.

Op 14 januari 2013 verscheen een nieuw opiniestuk van professor Huyse, onder de titel 'Een voorzet van De Vadder en co. kun je niet laten liggen'. Het ging over hetzelfde thema. Als reactie op dit nieuwe opiniestuk verspreidde de VRT-nieuwsdienst op 14 januari 2013 een persbericht.

De reacties vanuit de VRT-nieuwsdienst zijn conform zijn communicatiebeleid. In deze context huldigt de VRT-nieuwsdienst immers een tweeledig principe. Ten eerste kunnen reacties op een opiniestuk worden gegeven door journalisten die betrokken zijn bij een specifiek thema. Ten tweede treedt de hoofdredactie naar voren met een reactie wanneer zich een breder maatschappelijk debat aandient. Dat was toch het geval na het vervolgoptiniestuk van professor Huyse.

In de reactie van de hoofdredactie op opiniebijdragen van professor Huyse stond – ik citeer, zodat iedereen hetzelfde niveau van informatie heeft –: “In enkele scherpe bijdragen over de media heeft professor emeritus Luc Huyse zich de jongste dagen onder andere vragen gesteld over een vorm van personencultus in de politieke berichtgeving. Dat alle media toespitsen op persoonlijke tegenstellingen ten koste van tijd en aandacht voor meer inhoudelijke en beleidsdebatten is zeker waar. Dat journalisten al te mak zouden meelopen in politiek gespin, is onjuist en beledigend. Onze journalisten zijn zich terdege bewust van hun

maatschappelijke verantwoordelijkheid en van de invloed die de uitzendingen hebben waaraan zij meewerken. De kwaliteit van de berichtgeving is een dagelijkse topprioriteit en wordt bewaakt door het college van hoofdredacteuren en de deontologische adviesraad. Natuurlijk willen we daarbij ook luisteren naar wat in de maatschappij en in academische middelen leeft en het gesprek aangaan.”

Met de reactie van de hoofdredactie benadrukte de VRT-nieuwsdienst dat hij, net zoals alle andere media, opereert binnen een maatschappelijke evolutie waarbij individuen opinies vertolken, bijvoorbeeld over politieke partijen, en waarbij de deelnemers aan het debat zich inspannen om aan te geven waarin hun inzichten van elkaar verschillen.

De VRT-nieuwsdienst heeft met zijn reactie net willen aangegeven dat hij zich van deze maatschappelijke evolutie, niet enkel in Vlaanderen en niet enkel in de politiek, bewust is, en dat hij inspanningen doet om het debat altijd ruimer en meer inhoudelijk te voeren. Zo geeft de redactie mij aan.

Luc Huyse klaagt ook aan dat de VRT-nieuwsdienst het publieke debat uit de weg gaat. Deel ik die mening? De VRT-nieuwsdienst heeft mij te kennen gegeven dat hij niet vindt dat hij het publieke debat hierover uit de weg gaat. De nieuwsdienst verwijst, in dit geval, ook naar de reactie van de hoofdredactie op 14 januari, waarin de VRT-nieuwsdienst zijn houding ten opzichte van de stellingnames van professor Huyse heeft verduidelijkt.

Maar ook in het algemeen vindt de VRT-nieuwsdienst dat hij, op geen enkele manier en op geen enkel moment, het debat over zijn berichtgeving uit de weg gaat wanneer de gelegenheid zich daartoe voordoet. De VRT-nieuwsdienst organiseert ook geregeld momenten van zelfreflectie. Regelmatig vertolken journalisten van de VRT-nieuwsdienst een mening over hoe de media omgaan met bepaalde maatschappelijke thema's. De VRT-nieuwsdienst heeft professor Huyse ook uitgenodigd voor een intern debat. Het eerste contact heeft al plaatsgevonden.

Ik wil ook verduidelijken dat ik een politiek ingrijpen in deze materie absoluut niet opportuun vind. Nieuws is de kernopdracht van de openbare omroep, en de onafhankelijkheid van de nieuwsdienst staat mijns inziens buiten kijf. Betrouwbaarheid, onpartijdigheid en geloofwaardigheid zijn kernwaarden van VRT-Nieuws. De VRT moet die kernwaarden waarmaken, elke dag opnieuw.

Het kwaliteitstraject dat VRT-Nieuws moet opzetten volgens de beheersovereenkomst – dat heb ik expliciet opgenomen als een taakstelling – is nooit afgerond, maar een continu aandachtspunt waarbij dialoog en overleg met de samenleving nodig zijn.

De inhoudelijke en kwalitatieve bijsturing van het nieuwsaanbod dient ook te gebeuren op basis van interne en externe analyses en studies. Ook de waardering van de Vlaamse mediagebruiker over het VRT-nieuwsaanbod wordt in het kwaliteitstraject opgenomen. Dit heb ik allemaal zo bepaald in de beheersovereenkomst omdat ik dat belangrijk vind en omdat het kwetsbaar is en een gevoelige evenwichtoefening is.

Ik heb er ook altijd voor gepleit dat de VRT midden in de samenleving gaat staan. Dit impliceert mijns inziens ook dat de VRT open moet staan voor kritische stemmen en constructief het debat moet voeren over de wijze waarop ze haar publieke opdracht vervult, ook wanneer die samenleving de publieke opdracht van de VRT via essays of opiniestukken bevraagt of uitdaagt. Het is dus zeker een goede zaak dat de VRT-nieuwsdienst het gesprek met professor Huyse aangaat.

Heeft de VRT de aangekondigde evaluatie van de verkiezingsuitzendingen intussen gemaakt? De VRT-nieuwsdienst heeft recent de verkiezingsuitzendingen in het kader van de gemeenten- en provincieraadsverkiezingen in 2012, geëvalueerd. De details wil de VRT-nieuwsdienst ook intern houden. In algemene termen evalueerde de VRT-nieuwsdienst de verkiezingsprogramma's op radio, televisie en online wel als positief. Op radio, televisie en

online slaagde de VRT-nieuwsdienst erin om over heel Vlaanderen de gemeenteraadsverkiezingen op een relevante manier te duiden. Met de aandacht voor de verkiezingen op de verschillende radio- en televisienetten en online werden de verschillende doelgroepen van die netten bereikt en werd de doelstelling waargemaakt om het Vlaams publiek zo goed mogelijk te informeren over de verkiezingen.

Het participerend project ‘De Vragende Partij’ op haar online platform was ook succesvol. De burger kon zo op een positieve manier het verkiezingsdebat in zijn of haar gemeente mee sturen en beïnvloeden en heeft massaal van deze kans gebruikgemaakt. Voor de volgende gemeente- en provincieraadsverkiezingen in 2018 zijn er nog geen afspraken gemaakt over het aanbod dat de VRT dan zal brengen. Daarvoor vindt de VRT het nog te vroeg.

Naast de evaluatie die de VRT maakt, heb ik zelf ook een aantal accenten gelegd door meer te investeren in objectieve gegevensinformatieverzameling, onder andere via het Elektronisch Nieuwsarchief (ENA). Er zijn vandaag nog geen resultaten van een ENA-studie over de gemeenteraadsverkiezingen bekend, maar ze komen er wel aan. Het project ENA heb ik structureel geïntegreerd binnen het Steunpunt Media. Ik heb het Steunpunt Media naar aanleiding van het parlementaire debat hier in de commissie de door jullie gesteunde vraag gesteld om na te gaan hoe dergelijke analyse kan worden uitgevoerd.

Het Steunpunt Media is momenteel bezig met dit onderzoek en is van plan er een volledige Nieuwsmonitor aan te wijden. Die zal wellicht in april-mei van dit jaar verschijnen en publiek worden gemaakt. Dan is er zeker ook ruimte om daar het debat over te voeren. Op basis daarvan zullen we kwalitatieve en kwantitatieve gegevens hebben.

Samen met jullie kijk ik uit naar die Nieuwsmonitor. Dan kunnen we het debat daarover voeren. Ik ondersteun de VRT om de dialoog aan te gaan met de samenleving, zeker en vast met de mensen die zich daar zelf voor aandienen en die dat met kennis en kunde doen, zoals professor Huyse.

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Minister, ik heb er begrip voor dat dat debat intern blijft, maar er moet ook externe reflectie en inbreng zijn. De VRT leeft niet op een eiland maar staat ten dienste van de burgers en consumenten. Die wisselwerking is nodig.

U zegt dat er een evaluatie is geweest van de verkiezingen, maar dat de VRT de resultaten niet wil delen met dit parlement. Het is een beetje vreemd dat de VRT grote lijnen van zo’n evaluatie niet wil delen met ons.

Minister Ingrid Lieten: Ik heb de grote lijnen aangegeven.

De heer Veli Yüksel: We hebben hier een uitvoerig debat gehad over knelpunten en pijnpunten. Daar zouden we graag antwoorden op krijgen. Toen Huyse zijn ‘aanval’ richtte op de VRT, werd er vanuit de Reyerslaan gereageerd dat er van een professor wordt verwacht dat hij met kennis van zaken en met cijfers spreekt. Die ENA-studie en die Nieuwsmonitor zullen wel een aantal zaken aan het licht brengen. Ik kijk ernaar uit om die studie en cijfers hier te bespreken, en dat we op basis daarvan kunnen bewijzen dat er geen gespin is bij de VRT, want dat is de fundamentele kwestie van het hele debat.

De voorzitter: De heer Verstrepen heeft het woord.

De heer Jurgen Verstrepen: Minister, ik wilde eerst niets zeggen, want dit is een heel boeiende discussie, die al jaren loopt, ook in de vorige legislatuur. Er moet me toch iets van het hart als ik de collega’s van de meerderheid bezig hoor.

In oktober 2009 heb ik een motie ingediend. We hebben hier debatten gevoerd over de objectiviteit en de kleurverdeling bij, voor en na verkiezingen en in programma’s van de openbare omroep. Ik zal mijn motie nog even in herinnering brengen bij de collega’s van de meerderheid. Heel algemeen werd gevraagd om die objectiviteitseis in de

beheersovereenkomst te versterken of decretaal te verankeren, wat deze meerderheid gemakkelijk zou kunnen doen. Dan vermijd je discussies over de objectiviteitsverdeling van politiek bij de openbare omroep.

Het stemresultaat kun je raadplegen op de website van het Vlaams Parlement: er is gewoon tegen gestemd. Men zag de noodzaak niet in om die objectiviteitseis te versterken. Ik leg me altijd neer bij de meerderheid, maar als men toen vond dat dat niet nodig was, is het wat vreemd dat men daar nu meer aandacht voor wil hebben. Het is het een of het ander. Dit zal nog boeiend worden.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Het is toch een algemene regel – dat zal de collega zeker weten, want hij komt uit het vak – dat men daar als vakman of -vrouw voorzichtig mee omgaat, a fortiori voor de openbare omroep. Daar zijn we allemaal van overtuigd. Of we dat extra decretaal moeten verankeren of in de beheersovereenkomst extra moet aanzetten? Ik denk dat daarover voldoende regelingen bestaan. Als dat niet zo is, dan moeten we daar constant aandacht voor vragen. Wat baten kaars en bril?

De voorzitter: De heer Tommelein heeft het woord.

De heer Bart Tommelein: Uiteraard ben ik tegen extra regelingen. Als men bepaalde studies heeft en men wil die niet delen, dan komt bij mij de waarschuwing naar boven: als het goed is, wil men delen, als het niet goed is, wil men dat niet.

Minister, in uw opsomming kwam De Vragende Partij als een succesformule naar voren. Het enige wat ik van De Vragende Partij heb onthouden, is dat wij er als politici veel werk aan hebben gehad, maar dat de return en de reacties daarop zeer beschamend waren.

Minister Ingrid Lieten: Ik wil nog een zaak verduidelijken: ik heb niet gesproken over een studie, maar over een interne evaluatie. Daarnaast is er wel een studie van het ENA. Die studie gebeurt niet in VRT-kringen, maar door het ENA zelf binnen het steunplatform mediawijsheid. Die resultaten zullen publiek worden gemaakt en desgevallend kunnen we die bespreken.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Wilfried Vandaele tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, over het respecteren van de arbeidswetgeving bij het maken van een productie voor de VRT
- 734 (2012-2013)

Vraag om uitleg van de heer Veli Yüksel tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, over de toepassing van het 'Programmacharter non-fictieprogramma's'
- 736 (2012-2013)

Vraag om uitleg van de heer Bart Tommelein tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, over de afspraken tussen de VRT en productiehuisen omtrent het deelnemen aan programma's door derden
- 754 (2012-2013)

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Minister, we lezen in de pers dat als deelnemers aan het spelprogramma Het Spiegelpaleis op de VRT verstek laten gaan voor de opnames van de quiz, ze een boete riskeren van 2000 euro. De deelnemers moeten zich gedurende tien opnamedagen vrijmaken voor het programma. In ruil daarvoor krijgen ze een vergoeding van 25 euro. Iedere dag wint iemand van de deelnemers 500 euro. De uiteindelijke winnaar van de quiz sleept 20.000 euro in de wacht.

Daartegenover staat dat van de deelnemers een zekere tegenprestatie wordt verwacht, wat logisch is. Ze moeten elke dag aanwezig zijn en ze mogen hun mond niet voorbijpraten. Dat is zoals met politici het geval is. Als ze zich daar niet aan houden, riskeren ze volgens het artikel in De Morgen een boete van 2000 euro.

Ik kan begrijpen dat programmamakers graag zeker zijn van de nodige continuïteit in een dergelijk programma. Dat daarom contractueel bepaalde zaken worden afgesproken, lijkt me logisch. Het is trouwens de vrije keuze van mensen om al dan niet aan zo'n programma deel te nemen. Als ze deelnemen, moeten ze er ook de gevolgen van dragen.

Toch reageert professor arbeidsrecht Roger Blanpain bijzonder scherp. Hij stelt een inbreuk op de arbeidswetgeving vast. Ik citeer: "Dit gaat om een prestatie waaraan verschillende verplichtingen verbonden zijn. Je moet dagen vrijmaken, je moet er op bepaalde uren zijn. Dat is een arbeidsprestatie waar je een loon voor moet krijgen. In dit geval heb je alleen verplichtingen en mogelijke boetes, maar staat daar nauwelijks iets tegenover. De dagvergoeding van 25 euro die de deelnemers krijgen, volstaat immers niet. Ook het feit dat je als kandidaat een prijs kunt winnen, is in feite niet belangrijk."

Minister, dit is een vrij principiële aangelegenheid die voor verschillende omroepen gevolgen zou kunnen hebben. Wat is uw reactie en die van de VRT op de uitspraken van professor Blanpain? Hoe schat u deze zaak in? Schendt de VRT hier de arbeidswetgeving of ziet professor Blanpain dit iets te strikt? Hoe worden dergelijke deelnames aan VRT-programma's vandaag geregeld? Sinds vorig jaar is er een programmacharter. Heeft dit bij de VRT iets veranderd in de praktijk voor deelname van mensen aan VRT-programma's? Speelt dit hier een rol? Acht u het wenselijk dat het programmacharter zou worden aangevuld met bepalingen die verder ingaan op deelname aan VRT-programma's?

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: In de aanloop naar het charter over reality-tv vorig jaar hebben we hierover gesproken. Het gaat over de relatie tussen deelnemers aan programma's en programmamakers. Professor Blanpain heeft daar belangrijke uitspraken over gedaan. Hij vindt dat er sprake is van een arbeidscontract tussen deelnemers en programmamakers. Hij zegt ook dat de sociale inspectie die zaak moet onderzoeken. De sociale inspectie zelf is een andere mening toegedaan en heeft gereageerd bij monde van woordvoerder Gerrit Van de Mosselaer in Het Nieuwsblad. Ik citeer: "Voor ons is het duidelijk dat het niet om een arbeidscontract gaat. Voor daarvan sprake is, moeten drie voorwaarden vervuld zijn: er moet een loon uitbetaald worden, mensen moeten arbeid verrichten en er moet genoeg gezag zijn van een baas."

Die twee laatste zijn hier niet van toepassing. Er is gewoon een overeenkomst die mensen vrijwillig ondertekenen. Als beide partijen akkoord gaan met de voorwaarden is er niets aan de hand.

De arbeidswetgeving valt uiteraard niet onder uw bevoegdheid, minister. Het is niet aan u noch aan ons om te oordelen wie van beide gelijk heeft: professor Blanpain of de sociale inspectie.

Dat brengt me bij een ander punt, het programmacharter. Als voogdijminister van de VRT is het uw taak om mee te waken over het doen en laten van de openbare omroep. U weet dat de VRT samen met de Vlaamse Onafhankelijke Televisie Producenten (VOTP) en de Private

Omroep Federatie (POF) op 14 juni 2012 een programmacharter heeft ondertekend dat de gedragsregels en richtlijnen bepaalt voor de productie van non-fictieprogramma's, waaronder ook spelprogramma's.

In de beheersovereenkomst met de VRT werd trouwens bepaald dat de openbare omroep een voortrekkersrol diende te spelen in de totstandkoming van een sociaal charter. Hoewel er geen expliciete bepalingen inzake vergoedingen en clausules over boetes in het charter staan vermeld, kan hier worden gesproken van een inbreuk tegen de geest van de overeenkomst. De Filistijnen bvba is als lid van de VOTP door dit charter gebonden.

De VRT heeft in een reactie over deze kwestie gesteld dat ze geen betrokken partij is bij de contracten tussen productiehuisen en deelnemers. Daar nemen we akte van. De openbare omroep heeft zich wel geëngageerd om niet samen te werken met productiehuisen die het charter niet naleven. In de beheersovereenkomst is bepaald dat de VRT het begrip maatschappelijk verantwoord ondernemen hanteert in haar contractuele relaties met externe productiehuisen en leveranciers.

Minister, er is ook nog een ander aspect aan deze zaak, namelijk dat dit programma wordt opgenomen in de koepelzaal van het Vlaams Parlement, het symbool van deze instelling. Wanneer er beschuldigingen worden geuit van inbreuken op het arbeidsrecht binnen de muren van dit parlement, is dat voor het parlement een serieuze zaak. Ik maak me de bedenking, en vele collega's met mij, dat het parlement bij dit soort programma's een zekere voorzichtigheid aan de dag moet leggen. Ook bij de selectie van activiteiten in dit parlement moet het daar rekening mee houden. Ik weet dat dat niet uw bevoegdheid is, minister, maar ik stel me de vraag of zo'n programma in dit huis kan worden opgenomen en of het parlement de zalen en faciliteiten hier onvoorwaardelijk ter beschikking kan stellen van een privaat productiehuis. Het gaat immers over een overeenkomst tussen het parlement en een productiehuis, en niet de VRT.

Minister, bent u het ermee eens dat deze praktijk indruist tegen de geest van het 'Programmacharter non-fictieprogramma's'? Erkent de VRT haar betrokkenheid bij deze inbreuk op het Programmacharter? Welk gevolg zal de openbare omroep aan dit incident geven wat betreft haar omgang met productiehuisen? Wat zal de VRT tegenover productiehuis De Filistijnen ondernemen ter sanctiëring of als gevolg van de inbreuk op het Programmacharter? Welke conclusies trekt u uit dit incident inzake de toepassing en de afdwingbaarheid van het 'Programmacharter non-fictieprogramma's'? Het is bij mijn weten de eerste keer sinds de inwerkingtreding van het Programmacharter dat we met een inbreuk geconfronteerd worden, die bovendien werd begaan door een productiehuis dat in opdracht van de VRT een programma maakt.

De voorzitter: De heer Tommelein heeft het woord.

De heer Bart Tommelein: Dat het programma zich binnen de muren van het parlement afspeelt, is absoluut niet de verantwoordelijkheid van de minister, mijnheer Yüksel. Dat is een beslissing van het Bureau van dit parlement, de minister heeft daar geen zaken mee. Ik heb al aan de parlementsvoorzitter mijn persoonlijke mening gezegd: ik heb er geen probleem mee dat een dergelijke ruimte, een parlementair halfgrond, gebruikt kan worden voor een politiek programma, een debat, een verkiezingsuitsending, maar dat ik betreurt dat daar quizprogramma's in plaatsvinden. U moet zich daarvoor richten tot de voorzitter van het parlement, en niet tot de minister. Uw fractieleider zit ook in het Bureau, mijnheer Yüksel. Ik heb het ook al aan mijn fractieleider gezegd.

Minister, de vorige sprekers hebben al kunnen schetsen waarover dit gaat: een mogelijke boete voor deelnemers aan Het Spiegelpaleis als ze niet komen opdagen, die kan oplopen tot 2000 euro. Vorig jaar hebben we hier al eens van gedachten gewisseld over mogelijke contractbepalingen tussen de producenten van reality shows en hun deelnemers. Het ging toen in de eerste plaats om programma's die op de commerciële omroepen werden vertoond.

Het is wel opvallend dat sommigen van mijn collega's zich toen wel geroepen voelden om grote vragen te stellen, maar dat vandaag helemaal niet doen. Misschien is het omdat de VRT er deze keer bij betrokken is, ik weet het niet. Ik heb het, voor alle duidelijkheid niet over u, mijnheer Yüksel. Er werden de minister toen heel wat vragen gesteld waarvoor ze eigenlijk niet bevoegd was of is. Ik wil maar eventjes grasduinen in het verleden, collega's.

Mijn vragen vandaag gaan niet over het contract zelf, hoewel ik ook de opmerkingen van de geachte professor Blanpain gelezen heb. Ik vrees echter dat, als je die opmerkingen in de praktijk omzet, geen enkele producent nog vrijwillige deelnemers zal vinden, en dat kan ook niet de bedoeling zijn. We mogen dit gegeven dan ook zeker niet overroepen.

Wat me vandaag interesseert, is in hoeverre de VRT betrokken is bij deze contractuele bepalingen die haar programmaleveranciers met deze of gene deelnemers afsluiten. Het gaat immers om een onafhankelijk productiehuis, zoals er sinds de overname van SBS door De Vijver wel meer zijn die aan de VRT leveren. De vraag is of de VRT op de hoogte is van dergelijke bepalingen. Heeft de omroep invloed op de bepalingen die een productiehuis maakt, en op welke manier?

In de beheersovereenkomst wordt gesproken over de ethische kwaliteit, die onder meer verzekerd wordt door het programmacharter. Daarin lezen we dat de VRT deelnemers aan een programma tijdens het productieproces met respect behandelt. Let wel: ik zeg niet dat dat in het geval van Het Spiegelpaleis niet zo is. Wel stel ik me de vraag of er indicaties zijn dat dergelijke contracten in strijd zijn met het programmacharter. Kunt u daar wat duidelijkheid over scheppen, minister, en tevens uw eigen visie over deze kwestie delen met mij en de commissie?

De voorzitter: Minister Lieten heeft het woord.

Minister Ingrid Lieten: Collega's, het is in de audiovisuele sector, of het nu bij de VRT of bij andere omroepen is, inderdaad een gangbare praktijk dat er op voorhand afspraken worden gemaakt tussen een productiehuis en de deelnemers rond de deelname aan spelprogramma's. Die afspraken kunnen van allerlei aard zijn. Het zijn vooral praktische zaken, maar ook over bijvoorbeeld audiovisuele rechten worden afspraken gemaakt.

Er zijn verschillende redenen voor het maken van afspraken, zoals: het voorkomen dat een winnaar te vroeg bekend zou worden gemaakt door indiscreties van mensen, het voorkomen dat door het afhaken van één deelnemer het hele concept op de helling komt te staan en het productiehuis economische schade zou ondervinden omdat de productie moet worden hernomen, het voorkomen dat de juiste antwoorden bij een spelprogramma verspreid zouden worden. Meestal wordt gestipuleerd dat bij inbreuken op de gemaakte afspraken het productiehuis een schadevergoeding kan terugvorderen van de deelnemer.

Juridisch gezien is dat de loutere toepassing van verbintenissenrecht: als een partij haar contractuele afspraak niet nakomt, is dat een wanprestatie en kan de andere contractspartij de door haar geleden schade ten gevolge van die wanprestatie verhalen op de in gebreke zijnde contractspartij. Vaak wordt die schadevergoeding vooraf en op forfaitaire basis geregeld in een overeenkomst tussen de deelnemer en het productiehuis. Maar zelfs mocht dat niet expliciet zijn opgenomen in de overeenkomst, kan het productiehuis altijd nog een schadevergoeding eisen indien de deelnemer zijn afspraken niet naleeft.

Aangezien de deelnemers aan een spelprogramma dat steeds uit vrije wil doen, kan ervan worden uitgegaan dat zij zich bewust zijn van de afspraken die ze maken met het productiehuis. We mogen toch denken dat zij als een goede huisvader het afsprakenkader dat aan hen wordt voorgelegd, lezen en met de nodige zorg bekijken vooraleer ze het ondertekenen.

Ik heb navraag gedaan bij de productiehuizen, de private sector en de VTOP, en ik kan u zeggen dat iedereen, ook de VRT, het oneens is met de visie van professor Blanpain, die stelt

dat dergelijke afspraken de facto geïnterpreteerd moeten worden als een arbeidsrelatie. Professor Blanpain staat wat dat betreft dus alleen ten opzichte van de mediawereld.

In het geval van het ‘Het Spiegelpaleis’ gaat het om mensen die in hun vrije tijd ter ontspanning of uit interesse participeren aan een quiz. Dat die quiz deel uitmaakt van een televisieprogramma, verandert dat gegeven niet. Het tegengestelde beweren, zou impliceren dat elke vorm van deelname aan een programma een vorm van tewerkstelling zou impliceren, wat niet zo wordt bekeken in onze mediasector. Dat er ook hier praktische afspraken gemaakt zijn om het goede verloop van de opnames mogelijk te maken en dat het niet respecteren van die verplichtingen desgevallend gesanctioneerd kan worden, maakt niet dat het de facto om een arbeidsrelatie zou gaan.

De VRT wijst erop dat zij en de externe productiehuisen steeds rekening houden met redenen van overmacht. Er kan iedereen al eens iets overkomen, waardoor je ondanks alle goede bedoelingen je engagementen niet kunt nakomen. Tot dusver is het ook nog niet voorgevallen dat deelnemers aan ‘Het Spiegelpaleis’ effectief een schadevergoeding hebben moeten betalen.

Ook voor andere producties is het bij de VRT niet bekend dat er ooit al een schadevergoeding is gevorderd van een deelnemer aan een spelprogramma. Dat is althans de informatie die ik van de VRT heb gekregen. Zij zijn ook niet altijd op de hoogte van alle relaties tussen de productiehuisen die voor hen werken en de deelnemers, maar voor zover bekend, is er nog nooit een schadevergoeding gevorderd.

Tot slot zult u ook gelezen hebben dat de Sociale Inspectie in een krant verklaard heeft dat dit ook volgens hen niet om arbeidscontracten gaat, maar om een contractuele overeenkomst die mensen vrijwillig ondertekenen.

Hoe gaat het er vandaag aan toe? Zoals daarnet gesteld, worden er afspraken gemaakt tussen een productiehuis en deelnemers. Die afspraken worden ter ondertekening voorgelegd aan de deelnemers. Dat geldt zowel bij producties die door de VRT zelf worden gemaakt en geproduceerd, als bij producties van externe productiehuisen.

Voor een goed begrip is het belangrijk te weten dat er een verschil is tussen het programmacharter van de VRT, dat geldt voor niet-nieuwsdienstprogramma's, en het ‘Programmacharter non-fictieprogramma's’, dat de VRT samen met de VOTP en de POF heeft ondertekend. Vorig jaar hebben we daar ook over gedebatteerd. We wilden niet te snel van hieruit reguleren, maar net de sector zelf de kans laten. De sector heeft die kans genomen en heeft samen een charter opgesteld, waar de normen en waarden en de regels in staan waar iedereen zich achter kan scharen.

Het VRT-programmacharter, dat van toepassing is voor de VRT en de externe productiehuisen, is van kracht sinds eind 2010. Het ‘Programmacharter non-fictieprogramma's’ van de sector is in 2012 tot stand gekomen. De voorliggende kwestie wordt niet specifiek geregeld door deze charters. In beide charters staat niets over overeenkomsten die productiehuisen afsluiten met deelnemers en de afspraken die daarin gemaakt worden.

Het ‘Programmacharter non-fictieprogramma's’ vermeldt bijvoorbeeld wel: “Er wordt expliciete toestemming gevraagd, bijvoorbeeld via een deelnemersovereenkomst of een quitclaim.” Daarin staat dus wel verankerd dat dat een rechtmatige manier van werken is.

Beide programmacharters vermelden geen specifieke bepalingen inzake schadevergoedingen. Het VRT-programmacharter stelt in algemene termen wel: “We zijn fair en respectvol in wat we uitzenden en in hoe we dat produceren. We zijn fair, eerlijk en rechtuit tegenover wie aan een programma deelneemt en tegenover het publiek.” Dat is een veeleer algemene kapstok die de VRT aan zichzelf oplegt.

De VRT is van oordeel dat het productiehuis De Filistijnen, dat verantwoordelijk is voor de productie van ‘Het Spiegelpaleis’, dit principe niet heeft geschonden, maar juist heeft gehandeld conform de gangbare praktijken in de audiovisuele sector. Indien zou blijken dat de schadebedingen op een onredelijke of onfaire manier worden toegepast, zal de VRT ingrijpen, bijvoorbeeld wanneer zou blijken dat er geen begrip wordt getoond voor ziekte of overmacht, waardoor een deelnemer om gerechtvaardigde redenen niet kan deelnemen. Tot nu toe werd echter geen enkele schadevergoeding geïnd en heeft de VRT nog niet de behoefte gevoeld om in die zin in te grijpen.

Er is mijns inziens een grote eensluidendheid tussen enerzijds de bepalingen die door de zenders en de productiehuisen samen gemaakt zijn in het programmacharter, en anderzijds de bepalingen die de VRT zelf al had geformuleerd in haar eigen programmacharter. Het afsluiten van dat programmacharter samen met de zenders en de productiehuisen, heeft dan ook geen nieuw licht op de zaak geworpen en heeft dus ook geen invloed gehad op de deelname van mensen aan VRT-spelprogramma's.

De VRT beschikt vandaag al over voldoende middelen om in te grijpen, indien zou blijken dat dergelijke schadebedingen zouden worden toegepast op een onredelijke of onfaire manier, bijvoorbeeld wanneer geen begrip wordt getoond voor ziekte of overmacht. De VRT kan in haar contract met het productiehuis de nodige uitleg vragen of maatregelen afspreken. Tot nu toe werd geen enkele schadevergoeding geïnd. Voorlopig is er dus geen reden om het programmacharter aan te vullen of te wijzigen.

De VRT vindt niet dat er sprake is van een inbreuk tegen haar eigen programmacharter of dat van de sector. Ook verschillende mensen binnen de VOTP laten mij weten dat zij niet vinden dat er een inbreuk is gepleegd. De VRT is ook van mening dat het mogelijk moet zijn om een schadevergoeding te verhalen als afspraken niet worden nagekomen. Maar ook dat moet in alle redelijkheid gebeuren.

De externe producenten staan contractueel in voor de realisatie van een productie, conform de voorwaarden van de overeenkomsten die hiertoe gesloten worden met de VRT. Zij zijn dus ook verantwoordelijk voor het beroep dat zij hiervoor doen op derden en vrijwaren de VRT hiervoor. Dat is contractueel bepaald. De VRT dient daarvan niet altijd op de hoogte te worden gesteld. Als er zaken zouden indruisen tegen bijvoorbeeld het programmacharter, kan de VRT uiteraard wel ingrijpen.

Welke conclusies trek ik hieruit? Beide charters werden gerespecteerd, en dat hoort ook zo. We moeten erop blijven hameren dat we het belangrijk vinden dat de sector, de zenders en de productiehuisen zichzelf een charter hebben opgelegd, en dat we erop vertrouwen dat ze dat zelf verder zullen opvolgen.

Ik heb tot slot begrepen, collega's, dat de deelnemers aan het betrokken quizprogramma onlangs een 'flashmob' georganiseerd hebben om de presentatoren te bedanken. Die appreciatie van de deelnemers geeft dus wel aan dat ze niet ontevreden zijn over hun deelname en dat ze er met goede gevoelens aan terugdenken.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik noteer dat u, en met u de VRT, vindt dat professor Blanpain iets te ver gaat in zijn interpretatie rond arbeidsprestaties. Dan heeft dat inderdaad ook geen gevolgen voor de omroepen of de productiehuisen. Ik ben geen specialist in arbeidsrecht, maar ik ben geneigd om die stelling te volgen. U stelt ook dat er in de praktijk nog geen problemen mee geweest zijn. Dat is interessant om te horen.

De voorzitter: De heer Veli Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Minister, ik ben blij dat er geen problemen zijn en dat hier sprake is van een loutere toepassing van het verbintenisrecht. Het zijn dus zaken die courant gebeuren

in de sector. De VRT vraagt expliciete toestemming aan deelnemers, en die worden met respect en fair behandeld. Dat is belangrijk voor de VRT, die in de mediasector als een huis van vertrouwen wordt gezien.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

■

Gedachtewisseling met mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding over de hervorming van het regionale televisielandschap in Vlaanderen

**Interpellatie van de heer Bart Tommelein tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, over het plan om de regionale omroepen te redden
- 45 (2012-2013)**

De voorzitter: Collega's, ik stel het volgende voor, wat overigens de intentie was: we krijgen de presentatie van het document, daarop volgt de interpellatie van de heer Tommelein, zoals geagendeerd, en daarna voeren we het debat. De gedachtewisseling zal samen met de interpellatie worden opgenomen in de Handelingen. Er wordt ook een stuk gemaakt met daarin de verwijzing naar de Handelingen. Zo zullen de sporen ervan te vinden zijn. Dat was ook afgesproken met het Bureau.

De heer Bart Tommelein: Aangezien ik al een hele tijd probeer om mijn interpellatie voor de gedachtewisseling te krijgen en u nu toezegt dat er eerst een presentatie komt, dan een interpellatie en dan een gedachtewisseling, ga ik akkoord met uw voorstel.

De voorzitter: Minister Lieten heeft het woord.

Minister Ingrid Lieten: Collega's, ik kan u in alle transparantie verzekeren dat zowel de heer Tommelein als de heer De Coene bij mij een streepje voor heeft. *(Gelach)*

Collega's, ik ben u dankbaar. Ik geef u heel graag de uitleg over de discussienota die we vorige week hebben gelanceerd, in overleg met alle leden van het veld. Ik ga er ook graag over in discussie met het parlement. Het is een discussienota, zeker en vast geen afgewerkt stuk. Het is een nota van mij als insteek in het debat. Door het voorbereidende werk de voorbije weken en maanden is er voor die nota wel al een redelijk draagvlak, denk ik. Voor ik inga op de nota, wil ik het traject overlopen dat we tot nu toe hebben afgelegd in een eerste PowerPoint-presentatie.

Ik blik even terug op wat we hebben gedaan in 2010 en 2011. In de eerste debatten met de regionale omroepen is gezegd dat er uitdagingen zijn voor de toekomst. We hebben dan een onderzoeksopdracht gegeven aan Podium Perception Management (PPM). Daarop is een waarderingsonderzoek gevolgd in 2012.

De onderzoeksopdracht in 2010 leverde al enkele belangrijke conclusies op. De belangstelling voor regionaal nieuws blijft groot. De regionale omroepen zijn daarin belangrijke spelers, om de regionale berichtgeving bij de mensen te brengen. De sector is financieel gezond in de onderzochte periode 2004-2010.

Maar er kwam ook al naar voren dat er donkere wolken dreigen voor de regionale sector. De inkomsten dalen vanaf 2009, vooral omdat er een daling is bij de reclamewerving, die deels algemeen was na de financieel-economische crisis. Tegelijk was er de vermindering van de inkomsten die men krijgt van de distributeurs – in dit geval vooral Telenet – ter ondersteuning van de digitale ontwikkelingen. De regionale zenders gaven al aan dat ze weinig ruimte hadden om nog te besparen. Het zoeken naar efficiëntiewinsten veronderstelt

dikwijls het zoeken naar schaalvergroting, wat dan weer in tegenspraak is met de missie van de regionale zenders om lokaal nieuws te brengen en bij uitstek kleinschalig te werken.

Er kwam ook al naar voren dat het bereik van de regionale zenders een dalende trend vertoonde, in alle sociodemografische categorieën. U ziet de cijfers van het dagbereik. Dat zijn gemiddelden. We hebben er de laatste metingen aan toegevoegd voor 2012, die we nu in het najaar hebben gedaan. De dalende trend is significant.

Naast de daling van het bereik daalt ook de waardering. De gemiddelde waardering van de kijker daalt van 7,54 naar 7,16. Een andere trend is dat het publiek van de regionale zenders stilaan verouderd. Volgens de cijfers van 2012 kijkt in de categorie 12-34 jaar 2 procent dagelijks en 35 procent nooit. Anderen kijken wekelijks of een paar keer per week. Bij de ouderen kijkt 38 procent dagelijks. Met dat verouderend publiek moet ook rekening worden gehouden.

Een eerste aanbeveling van PPM was dat de omroepen zichzelf moeten heruitvinden. Alle wijzigingen in het medialandschap die wij dikwijls bespreken in andere contexten, zoals nieuwe technologieën, consumenten die hun gebruik wijzigen, nieuwe financieringsmodellen en nieuwe spelers op de markt, beïnvloeden ook bij uitstek de regionale zenders en de omgeving waarin ze moeten werken. Daarom wordt aanbevolen dat er innovatief wordt gedacht.

PPM gaf ook aan dat de randprogrammatie een bijkomende aantrekkelijkheid zou kunnen betekenen als die zou worden vernieuwd. De regionale zenders zouden ook via nieuwe distributiekkanalen hun weg naar de gebruikers moeten vinden. Er is zeker ruimte om het marketing- en communicatiebeleid professioneler aan te pakken.

Over die resultaten van de PPM-studie, die we ook hier hebben besproken, heb ik een eerste strategisch overleg gehad met de regionale zenders op 13 mei 2011. Daar hebben we samen de zaken besproken. Alle regionale omroepen zijn anders. Ik geef gemiddelde cijfers, maar we hebben elke zender ook een eigen rapport gegeven met specifieke cijfers. Daaruit bleek dat er verschillen zijn. Er is dus nood aan oplossingen op maat van de zender.

Er was toen bij de zenders een duidelijke behoefte om meer cijfers te krijgen. Ik heb aangeboden om zelf te financieren dat zij bijkomend onderzoek konden bestellen en een sterkte-zwakteanalyse konden maken van hun eigen zender. Op basis daarvan is een actieplan opgesteld. De begeleiding van de consultant PPM hebben we gratis aan de zenders aangeboden.

Op dat moment kregen de zenders van de overheid ook financiering, vooral jaarlijkse projectfinanciering. Ik heb toen gezegd dat ik als eerste stap al die jaarlijkse financiering kon ombuigen naar een vijfjaarlijkse, zodat er meer zekerheid is op langere termijn. We kunnen dan een contract of samenwerkingsovereenkomst maken voor de duur van vijf jaar.

Heel wat zenders zijn ingegaan op het aanbod om een sterkte-zwakteanalyse te maken. Acht van de tien hebben dat gedaan en zo dieper ingezoomd op hun organisatie. Zij zijn met eigen actieplannen gekomen, over de kwaliteit van het nieuws, de interne organisatie of andere opportuniteiten die ze zelf zagen. We hebben die actieplannen verder gebruikt als input voor de vijfjarige samenwerkingsovereenkomst, om zo een samenwerkingsovereenkomst per zender op maat te maken.

Onderweg zijn we allemaal opgeschrikt in december 2011, toen Telenet aankondigde dat het de verdeling van de auteursrechten voor alle zenders op eenzelfde manier wilde doen, namelijk op basis van het zogenaamde 'marktmodel'. Als men dat marktmodel zou toepassen op de regionale zenders, gingen zij meteen in één keer van een vergoeding per abonnee van 1,69 euro naar 0,18 euro. Dat is een heel groot verschil. Toen hebben verschillende onder u ook alarm geslagen.

Ik heb overleg gepleegd en bemiddeld tussen Telenet en de zenders. Uiteindelijk hebben we vlak voor Kerstmis een compromis kunnen bereiken. We hebben aangevoerd bij Telenet dat we het niet juist vinden om het marktmodel te gebruiken voor de regionale zenders, omdat die geen aanbod voor een hele dag hebben. Ze zenden maar één uur of anderhalf uur per dag uit en herhalen dat. Je kunt ze dus niet met een marktmodel beoordelen op dezelfde manier als VRT of vtm.

Dat debat met Telenet hebben we toen niet gewonnen. Zij waren niet bereid om van dat marktmodel af te stappen. Zij zijn toen wel bereid gevonden om een overgangperiode te respecteren, waarbij de zenders ook de kans krijgen om zich aan te passen. Die overgangperiode was een kwestie van tijd kopen. Dat heeft ertoe geleid dat de zenders in 2012 nog ongeveer hetzelfde bedrag krijgen en in 2013 ook. Maar vanaf 2014 zal volgens het huidige compromis het bedrag gevoelig verminderen, als we geen andere oplossing bereiken.

We hebben toen ook afgesproken dat ik, naast het bereiken van het compromis en het kopen van tijd, met de zenders zou bekijken welke maatregelen we strategisch moeten nemen om hun levensvatbaarheid en groei te verzekeren, allemaal in het licht van het veranderende medialandschap. Zij hebben toch een belangrijke opdracht, namelijk de regionale berichtgeving. Ik heb de zenders toen ook gezegd dat ik zelfs bereid ben om decretale aanpassingen door te voeren, indien dat nodig mocht blijken.

Zo is de strategische werkgroep voor de regionale zenders opgericht, waar heel veel is gewerkt en gediscussieerd het voorbije jaar. Heel wat ideeën en gedachten, die u nu vindt in deze nota, zijn daar uitgewisseld en stilaan gerijpt.

Daarnaast had ik afgesproken om de samenwerkingsovereenkomsten van vijf jaar te maken. Dat is intussen ook gebeurd. Die zijn goedgekeurd door de Vlaamse Regering en afgetoetst bij Europa. Dat is in orde en in uitvoering.

Ik heb van de gelegenheid gebruik gemaakt om de opleidingssteun, die vroeger een voorwaarde was en waarvoor we projectsubsidies gaven, niet meer via die samenwerkingsovereenkomst te regelen, maar een extra financieringskanaal in gang te zetten, namelijk de Mediacademie. U herinnert zich dat ik samen met de geschreven pers de verschillende opleidingsinitiatieven heb gebundeld. Daarvoor hebben we een Mediacademie vormgegeven, met een pijler geschreven pers. Nu heb ik budgetten uitgetrokken om ook een pijler audiovisuele pers te maken. Daar kunnen we de opleidingen voor de regionale zenders in stoppen. De regionale zenders moeten dan voor 40 procent van de kosten van die opleidingen instaan en 60 procent wordt gedragen door de overheid. De middelen die ze via de samenwerkingsovereenkomst krijgen, moeten dan niet meer worden gebruikt voor die opleidingen.

De samenwerkingsovereenkomst heeft een generiek luik, dat voor iedereen hetzelfde is: ze krijgen 100.000 euro per jaar om de decretale opdracht waar te maken, onder andere de ondertiteling van het nieuws. Er is ook een specifiek luik van 105.000 euro per jaar voor de engagementen die elke omroep zelf aangaat op basis van de eigen actieplannen.

Ook hebben we aan die overeenkomsten, omdat er tegenover belastinggeld iets moet staan, performantiemaatstaven toegevoegd. We hebben daarvoor criteria ingevoerd. Een eerste is het bereik, namelijk hoeveel mensen hebben per week en per maand naar de journaals van hun regionale zender gekeken. We hebben daarvoor een bepaalde norm en doelstelling bepaald. We zouden graag hebben dat elke zender daar probeert te geraken. Ook hebben we een waardering opgenomen. Hoe waarderen de klanten het journaal waarnaar ze kijken? Als streefdoel voor elke zender hebben we daar een cijfer van zeven op tien naar voren geschoven. Die overeenkomsten zijn dus allemaal afgesloten.

In onze gesprekken met de zenders, in de strategische werkgroep en ook hier in het parlement is dikwijls naar voren gekomen dat niet alle zenders gelijk zijn, maar dat ze ook niet allemaal dezelfde mogelijkheden hebben. Er zijn zenders met een groot en een klein zendgebied. Voor

de zenders met een groot zendgebied is het natuurlijk gemakkelijker om ‘economies of scale’ te realiseren. Zenders met een klein zendgebied moeten dezelfde kosten maken en hebben het niet zo gemakkelijk.

Er is ook regelmatig op gewezen dat misschien na zo veel jaren die zendgebieden eens moesten worden herbekeken, omdat er niet altijd een logica in zit. Ik heb dan sowieso de opdracht gegeven om een studie te maken over die zendgebieden. Die loopt nu. De bedoeling is om te kijken of de zendgebieden zoals ze zijn afgebakend, overeenkomen met de sociologische gebieden waarvan de mensen vinden dat ze ertoe behoren. Als je in Limburg woont, is het simpel: alle Limburgers voelen zich Limburger en ze krijgen TV Limburg. Maar in veel andere zendgebieden zijn er grensgevallen van gemeenten die een bepaalde zender krijgen maar zich misschien meer tot een andere groep rekenen.

Daar zijn al lange tijd discussies en vragen over. Daarom laat ik nu een studie doen, op basis van de sociologische gegevens en op basis van hoe de mensen zich voelen. Die studie loopt en die kunnen we straks meenemen, als er een draagvlak is om daar iets mee te doen. Ik heb ze informatief laten maken en we kijken dan verder welke conclusies we eruit kunnen halen. Die studie loopt opnieuw in overleg met de regionale omroepen. Dat was een van de punten die we vorige week donderdag aan de zenders hebben toegelicht: hoe ziet de studieopdracht eruit, hoe loopt ze en hoe worden zij erbij betrokken?

Ik kom tot de werkzaamheden van onze strategische werkgroep. Er is heel wat gediscussieerd. In het begin richtte de discussie zich vooral op de vraag hoe we het geldprobleem moesten oplossen. Hoe kunnen we ervoor zorgen dat er voldoende financiering naar de regionale zenders komt, rekening houdend met de bewegingen van de distributeurs, die toch proberen die budgetten naar beneden te halen?

Gaandeweg, ook naarmate de studies op tafel meer geanalyseerd werden en er meer discussie was, werd het voor veel mensen duidelijk dat dat alleen niet de oplossing zal zijn. We zitten nog altijd met een dalend bereik en een dalende waardering. Dat gaan we niet oplossen met enkel geld. Er moet ook structureel worden gekeken hoe we dat draagvlak en de toekomst kunnen verzekeren.

De zenders hebben uiteindelijk allemaal de openheid van geest getoond om ook hun eigen cijfers verder uit te wisselen. Hun financiële en economische cijfers hebben ze allemaal overgemaakt aan het departement, dat die heeft geanalyseerd per zender en er overkoepelende conclusies aan heeft gekoppeld.

Daarin zien we nogmaals dat er een zeer groot verschil is tussen de regionale omroepen, bijvoorbeeld in het aantal mensen dat wordt tewerkgesteld. De minst bezette regionale omroep doet het met 15 mensen, de grootste met 57. Het aantal vte's dat wordt gebruikt per uniek uitzenduur, varieert van 0,05 per uur tot 0,16 per uur. De bedrijfsopbrengsten die de zenders realiseren, door samenwerkingsovereenkomsten, het verkopen van advertenties en het maken van programma's daarover, variëren berekend op basis van het aantal vte's van 274.000 euro per personeelslid tot 1 miljoen euro.

Als we kijken naar de kosten per uniek uitzenduur, zien we ook grote verschillen. De ene zender maakt één uur tv voor 4000 euro en de andere heeft er 14.500 euro voor nodig, en alle scores daar tussenin. Om een uitzenduur nieuws te maken, wat misschien nog het gemakkelijkst te vergelijken is, zien we ook grote verschillen. De ene zender maakt een uur nieuws met 6000 euro, de andere met 14.000 euro. De overheadkosten verschillen ook sterk, en dat refereert duidelijk aan een klein of een groot zendgebied. Het gaat van 6 procent voor de zender die het meest ‘mean’ en ‘lean’ is georganiseerd tot 20 procent. Een zender die 20 procent van zijn inkomsten aan overhead moet besteden, kan dat geld niet besteden aan het maken van programma's. Als je dat afzet ten opzichte van de bedrijfsopbrengsten, zie je ook grote verschillen.

Dat was een belangrijke eyeopener voor iedereen: één, we zijn verschillend, twee, we kunnen veel leren van elkaar. Dat heeft het debat geanimeerd en gedynamiseerd.

Professionalisering en een zekere schaalgrootte zijn nu eenmaal pluspunten. De zenders met een groter zendgebied hebben een voordeel, dat is logisch, ten opzichte van zenders met een klein zendgebied. Maar het is ook de bedoeling dat men nieuws maakt voor een zendgebied. Dat is soms tegenstrijdig met mogelijkheden tot schaalvergroting. Daar zaten we met tegengestelde doelstellingen. Hoe gaan we dat uiteindelijk verzoenen?

Enkele omroepen hebben het voortouw genomen in dat debat en hebben zelf ideeën afgetoetst bij ons en onder elkaar. De laatste weken en maanden is er zo stilaan een concept naar voren gekomen dat organisch is gegroeid tussen de denkpistes bij de omroepen en bij ons, en in het overleg. Ik vond op een bepaald moment dat de tijd rijp was om met een discussietekst te komen, waarvoor ik de verantwoordelijkheid neem en die ik lanceer, maar waarvan ik wel denk dat die zo veel mogelijk samenvat en integreert wat de verschillende denkpistes vanuit de sector zijn. Ik wou die discussietekst nu met alle zenders bespreken, om iedereen te betrekken bij het debat en te kijken hoe groot het draagvlak voor die piste is. Daarom noem ik het echt een discussietekst.

Vorige week donderdag hebben we een strategische dag georganiseerd met de zenders, waarbij we hen eerst in de voormiddag tekst en uitleg hebben gegeven over de studie naar de zendgebieden. We hebben ook tekst en uitleg gegeven over de laatste studie die we hebben gedaan, in overleg met hen ook, naar de waardering en de bereikcijfers, die zijn gemeten op het niveau van elke zender in het najaar van 2012.

In de namiddag heb ik drie groepen uitgenodigd: de voorzitters en ondervoorzitters van de vzw's, de hoofdredacties en de operationele directeurs. Niet overal is dat op dezelfde manier verdeeld, want bij sommige zenders zijn twee functies in handen van één persoon, maar ik heb toch voor alle zenders zo de uitnodigingen verstuurd. We wilden dat de discussietekst bekeken wordt vanuit de vzw die de gemeenschap en de samenleving vertegenwoordigt, vanuit de redactie die verantwoordelijk is voor de nieuwsgaring en autonoom en onafhankelijk moet kunnen werken en met de bril van de economische mensen, die verantwoordelijk zijn voor het beheer, de zender dagelijks moeten runnen en moeten zorgen dat die ook financieel-economisch boven water blijft. Die drie had ik donderdagnamiddag uitgenodigd. Dan heb ik de discussietekst toegelicht en hen uitgenodigd om daarover te reflecteren.

Ik heb hen gezegd dat ze niet onmiddellijk hun mening moesten geven, dat ze hun tijd konden nemen en dat ik open sta voor debat de volgende dagen en weken. Er is wel een 'sense of urgency' en we moeten stappen vooruit zetten. De discussietekst is daarvoor een insteek. Ik denk dat er voor vele delen wel een draagvlak is, maar ik ben er ook van overtuigd dat niemand voor 100 procent tevreden zal zijn met die tekst. Het is altijd zoeken naar een evenwicht tussen de verschillende rollen, maar ik probeer een zo groot mogelijk draagvlak te bereiken. Dat is de doelstelling.

Ik wil overgaan tot de toelichting van de inhoud van de tekst zelf, die u ook wordt overhandigd. De volgende zaken willen we behandelen. De doelstelling van de hervorming is om in te zoomen op zendgebieden en exploitatiegebieden, vergunninghouders en exploitanten, exploitatieovereenkomsten, bereik en marktaandeel, financiering, bereikvergoeding, decretale aanpassingen en overgangsmaatregelen en enkele conclusies, die ik voor mijn rekening neem.

Ten eerste is de doelstelling van de hervorming dat we rekening houden met alle uitdagingen voor de regionale zenders en het belang van hun publieke opdracht om regionaal nieuws op een kwalitatieve manier naar de mensen te brengen. Het is belangrijk om de garantie te kunnen bieden dat ze op een betrouwbare, relevante, boeiende en aantrekkelijke manier

nieuws- en informatieprogramma's kunnen blijven maken, telkens op maat van de lokale gemeenschap.

Ten tweede kunnen we dat enkel garanderen wanneer we ook de economische leefbaarheid garanderen. De kijkersmarkt heeft een belangrijke input. We moeten dus de randvoorwaarden zo creëren dat we succesvolle regionale televisie kunnen maken.

Ten derde moeten we de mogelijkheid geven aan de zenders om verder uit te groeien en er nog meer op in te zetten om sterke, populaire en betrouwbare merken te zijn en nog meer te worden voor de lokale gemeenschap. Dat zijn de doelstellingen.

Een eerste nieuwigheid die we invoeren in de discussietekst, is dat we een onderscheid maken tussen zendgebieden en exploitatiegebieden. We vertrekken van de zendgebieden zoals ze vandaag zijn. Voor mij hoeft er aan die zendgebieden niets te veranderen. Niettemin heb ik de studieopdracht gegeven, om eens te kijken of er optimalisaties mogelijk zijn. Ik grijp zelf niet directief in. Ik laat het aan de lokale gemeenschappen om te kijken of ze een draagvlak vinden om een bepaald zendgebied te wijzigen. Dat ligt heel gevoelig, weet ik. Ik wil uitdrukkelijk zeggen dat ik er enkel iets aan doe indien men dat zelf nuttig en noodzakelijk vindt en het een meerwaarde kan betekenen. Ik lever het materiaal, maar het is aan de lokale gemeenschappen om te kijken of het nodig is.

Laten we dus vertrekken van de zendgebieden zoals ze vandaag zijn afgebakend, zo homogeen mogelijk. Men moet het nieuws brengen in dat gebied. Die opdracht is decretaal vastgelegd. Nu willen we ook decretaal vastleggen wat we als een gentlemen's agreement hebben bereikt met de distributeurs, namelijk dat de regionale zenders op eerste pagina van onze elektronische programmagids (EPG) staat, zodat de mensen die gemakkelijk vinden. Dat is nu nog niet altijd bij iedereen het geval, omdat er overgangssituaties zijn.

Daarnaast wil ik het begrip 'exploitatiegebieden' invoeren. Dat is een gebied met een voldoende grote schaal om leefbaar te zijn voor regionale televisie. Dat zouden we ook decretaal vastleggen. Het betekent dat één exploitatiegebied meerdere zendgebieden kan bevatten, opnieuw de zendgebieden zoals ze vandaag geformuleerd zijn. Zo kunnen we 'economies of scale' bereiken.

Een belangrijke partner daarin zijn de vzw's, nu ook al. De vzw's hebben een decretale opdracht. Ze zijn ervoor verantwoordelijk dat er lokaal nieuws wordt gemaakt voor het betreffende zendgebied. Ze informeren de lokale bevolking, geven informatie van algemeen nut, maken relevante programma's, zorgen voor een actief diversiteitsbeleid inzake personeel en beeldvorming, zorgen voor de interactiviteit en het ondertitelen. Die verantwoordelijkheid blijven we bij de vzw's leggen. Het zijn de zendvergunninghouders, dus de vzw's hebben de zendvergunning.

De zendvergunninghouders kunnen binnen één exploitatiegebied samenwerken met andere zendvergunninghouders. Theoretisch geef ik ook de mogelijkheid om te fuseren, als ze dat willen, maar dat moet niet. Ze mogen geen exploitant zijn van een zender of een ander mediaproduct. Dat is ook een belangrijke vernieuwing. Ik wil duidelijk het verschil maken, collega's, tussen de zendvergunninghouder, die waakt over de maatschappelijke waarde, en de exploitant, die zorgt voor de efficiënte en effectieve exploitatie. De zendvergunning geven we dus aan de vzw's, die geen exploitant mogen zijn, noch van regionale tv, noch van een krant of iets anders. Dat is democratisch een belangrijk uitgangspunt.

Die zendvergunninghouders sluiten voor een bepaalde tijd, vier of vijf jaar, een exploitatieovereenkomst met de exploitatievennootschap die de exploitatie doet. Ze bepalen zelf met welke exploitant ze dat willen doen. Voor de zendvergunninghouders – de vzw's – is het belangrijk dat we goed waken over de democratische en sociologische foto van de samenleving. Ze zijn dus representatief. Dat stond nu ook al in het decreet met betrekking tot de levensbeschouwelijke evenwichten.

Het moet natuurlijk gaan over personen die in dat zendgebied wonen, die lid zijn van die vzw, geen andere. Voor de algemene vergadering voorzie ik in mandaten van onbeperkte duur. Ik denk dat het geen probleem is dat iemand twintig jaar lid is van de algemene vergadering. Voor de raad van bestuur moet er toch regelmatig een verkiezing komen, zodat er een roulement is en dat men die mandaten om de vier jaar verkiesbaar stelt.

We mogen ook vragen dat die raden van bestuur rekening houden met de verschillende geslachten, dat maximum twee derde van de leden van hetzelfde geslacht is, en dat er ook rekening wordt gehouden met diversiteit. Indien er meerdere zendvergunningen zijn, moet men zorgen voor een goede verdeling. Ik ga ervan uit dat de vzw's zorgen, zoals in het oorspronkelijke decreet staat, dat er een goede geografische spreiding is, ook qua leeftijd, gender, diversiteit. Tot hier de zendvergunninghouders.

Dan komen we bij de exploitanten. Een exploitant is een vennootschap die specifiek voor de exploitatie van een exploitatiegebied is opgericht. Die mag meerdere zendvergunningen in één exploitatiegebied exploiteren. Er is per exploitatiegebied één exploitatievennootschap. Er zijn sommige zendvergunninghouders die zelf exploiteren. Daarom moeten we in een overgangsregeling voorzien die ervoor zorgt dat ze wel de activa die ze hebben opgebouwd, kunnen inbrengen in de exploitatievennootschap en dat ze die activa niet verliezen en aandeelhouder blijven.

Wat is de opdracht van de exploitanten? Ze zorgen voor de producties van alle programma's die decretaal zijn vastgelegd, maar ook voor de programma's die ze in die exploitatieovereenkomst afspreken. Ze zorgen vooral ook voor de randprogramma's. Dat is een grote meerwaarde voor de kleine zendgebieden, omdat randprogramma's kijkers aantrekken, die dan advertentiemiddelen genereren, maar die duur zijn als ze voor één zendgebied moeten worden gemaakt. Als je twee of drie zendgebieden hebt in een exploitatiegebied, dan kunnen dezelfde randprogramma's worden gemaakt voor het hele exploitatiegebied, en zo kunnen de kosten worden gedeeld en kunnen adverteerders gemakkelijker worden aangetrokken omdat die hun advertentie graag over grotere gebieden spreiden. Voor het zoeken van inkomsten zal het gemakkelijker zijn als ze samen in één exploitatiegebied zitten.

De exploitanten zullen hun werkzaamheden moeten regelen met de vergunninghouders, de vzw's, door middel van een exploitatieovereenkomst. In het decreet zullen we samen een aantal basisvoorwaarden opleggen waaraan die exploitatieovereenkomst minimaal moet voldoen. Daarnaast regelt men zelf wat men bijkomend nog wil regelen.

Zeer belangrijk is dat de exploitant moet kunnen aantonen dat hij kennis heeft van regionale televisie en dat hij die maximaal kan promoten. Hij moet de zendvergunningen maximaal gebruiken om zo veel mogelijk kijkers, maar ook advertenties te bereiken. De zendvergunningen mogen niet als tweede wiel aan de wagen in een mediahuis terechtkomen waar ook nog andere advertenties moeten worden verkocht. Voor sommige regionale zenders is dat een probleem. Daarom willen we één exploitatievennootschap die exclusief tot doel heeft de exploitatie te doen van de zendvergunningen die in haar gebied liggen.

De exploitant richt een aparte vennootschap op, met een management dat operationeel onafhankelijk kan handelen en kan rapporteren aan de raad van bestuur van de exploitatievennootschap. De exploitant produceert de programma's en mag ook andere programma's produceren of aankopen, of acties ondernemen zoals lifestyle-, economische en muziekprogramma's, animatieprogramma's, maar bij voorkeur met een link met het exploitatiegebied, maar eigenlijk om ervoor te zorgen dat de randprogrammatie aantrekkelijker wordt en kijkers kan overtuigen.

De exploitant mag binnen het eigen exploitatiegebied schaalvoordelen nastreven inzake playout, technische installaties, redactiesystemen, aankoop van goederen, stafdiensten, sales en marketing, directie, het organiseren van opleidingen. In je exploitatiegebied kun je

schaalvoordelen realiseren zonder afbreuk te doen aan de redacties en aan de kwaliteit van de journalistieke output, integendeel. Als we schaalvoordelen kunnen realiseren, kunnen die worden gebruikt om meer journalisten op straat te brengen en nog meer kwalitatieve programma's te maken. Dat is de uiteindelijke doelstelling van het geheel.

In geen enkel geval kunnen de schaalvoordelen ertoe leiden dat de redacties van twee zendgebieden worden samengevoegd. Dat mag niet. We willen uitdrukkelijk dat die zendgebieden journalistiek afgescheiden blijven, dat men per zendgebied een redactie en journalisten heeft, en dat men bij voorkeur ook daar een studio heeft vanwaar men uitzendt, zodat de lokale link belangrijk blijft. Dat is nu niet overal het geval. We zouden daar voordelen kunnen bieden omdat de lokale verankering een grote succesvoorwaarde is om goede programma's te maken en te zorgen dat de kijkers geïnteresseerd zijn. Het moet zeer lokaal nieuws zijn en het moet lokaal worden gemaakt. Daar zorgen we voor de verankering van de journalistieke kwaliteiten per zendgebied, en die mogen niet worden samengevoegd.

De derde nieuwigheid is de exploitatieovereenkomst. De vergunninghouder gaat een exploitatieovereenkomst sluiten met een exploitant in zijn zendgebied. Ze gaan zaken met elkaar afspreken. De vzw zal er belang aan hechten dat de lokale verankering van de redactie goed zit, zal ervoor zorgen dat de inhoudelijke redactionele lijn van de informatieprogramma's goed zit. Daarom is het ook een vzw die pluralistisch is samengesteld, die de onafhankelijkheid moet waarborgen en die een buffer kan zijn tussen de redactie en alle maatschappelijke geledingen die geregeld iets te zeggen hebben over het regionaal nieuws. Daar dient die vzw voor.

Ze zorgt ook voor het decretaal gewaarborgd redactiestatuut. Ze behartigt de belangen van de journalisten bij conflicten tussen redactie en exploitant. Ze ziet ook toe op de neutraliteit van de redactie, ze houdt contact met de diverse maatschappelijke geledingen in het zendgebied en zorgt voor een buffer en voor informatiedoorstroming tussen de redactie en de diverse sociaal-politieke en maatschappelijke geledingen van het zendgebied.

Belangrijk is ook een andere nieuwigheid. De centen die ik uitbetaal via de samenwerkingsovereenkomst maar ook de centen die we later onder de vorm van een bereikvergoeding gaan organiseren en die van de distributeur komen, zullen worden uitbetaald aan de vzw, de vergunninghouder. Die krijgt de inkomsten en die kan met betrekking tot de aanwending van die inkomsten afspraken maken met de exploitant in die exploitatieovereenkomst. Op basis daarvan heeft de vzw ook een hefboom om de waarden die de vzw moet bewaken, te doen naleven.

Elke exploitant moet in zijn raad van bestuur twee vertegenwoordigers van de vzw opnemen, zodat ook de vertegenwoordigers van de vzw's niet alleen via de exploitatieovereenkomst hun belang regelen, maar ook in de raad van bestuur van de exploitant inzage krijgen en toezicht uitoefenen en informatie uitwisselen.

Dan komen we bij de centen. Ik stel voor om in het Mediadecreet in te schrijven dat de dienstenverdelers die geld innen bij de burger en verdelen aan de verschillende zenders, voor de regionale zenders het bereikmodel, en niet het marktmodel moeten gebruiken. Voor de regionale zenders wordt het criterium bereik gehanteerd en niet het criterium markt. Op die manier kunnen we ervoor zorgen dat de financieringsinkomsten, ook van de distributeurs, zeker zijn.

Dat bereik zal natuurlijk variëren. De zenders die het goed doen, zullen veel bereik hebben. De zenders die het laten hangen, zullen hun bereik zien dalen. Dat betekent ook dat er een variabele bereikvergoeding komt die de goede zenders beloont. De bedragen die de exploitant uittrekt voor de redacties, zullen in functie daarvan ook stijgen of dalen.

Voor de regionale omroepen die in het kader stappen, voorzie ik in een bijdrage van de dienstenverdelers voor het bereik van hun omroepprogramma, en de financiering van de samenwerkingsovereenkomst blijft constant en gaat naar de vergunninghouders. Als we

daarover snel tot een zo breed mogelijk draagvlak komen, moeten we nog een decretale aanpassing doorvoeren op verschillende fronten. Ik heb de ambitie om dat af te ronden per 1 januari 2014 en het nieuwe systeem dan ingang te doen vinden. Dan kunnen we de garantie inbouwen dat we niet meer in der minne met Telenet aan tafel gaan zitten om het compromis te verlengen. Vanaf 2014 dalen de bedragen aanzienlijk, zoals de zaken er nu voorstaan.

De vergunninghouders ontvangen ook de subsidies die voortvloeien uit de samenwerkingsovereenkomsten. Over de Mediacademie heb ik het al gehad.

De bereikvergoeding: we gaan ervoor zorgen dat er een variabiliteit is, maar ook een minimum en een maximum. We willen dat alle regionale zenders goed kunnen blijven leven en dat er een diversifiëring is: degenen die het goed doen, krijgen iets meer, maar degenen die het moeilijk hebben, willen we niet helemaal de dieperik in duwen. We zorgen voor een minimum waaronder men niet kan vallen. We gaan ervoor zorgen dat degenen die het heel goed doen, niet altijd kunnen blijven stijgen, dat er dus ook een maximum is. Daartussen kan er met verschillende gradaties worden gewerkt.

Ik moet met de distributeurs verder onderhandelen over hoe hoog die basis, minimum en maximum zullen zijn. Als we hierover een draagvlak kunnen bereiken, moeten we wel een aantal decretale aanpassingen doorvoeren. We moeten een onderscheid maken tussen zendgebied en exploitatiegebied, de voorwaarden bepalen voor vergunninghouders en exploitanten en die ook decretaal vastleggen, de werkwijze van vergoedingen door de dienstenverdelers vastleggen en de zendgebieden en exploitatiegebieden bepalen naargelang van de overeenstemming die we daarover bereiken.

Ik besef dat dit voor sommige zenders dicht bij de realiteit staat. Het beste voorbeeld hiervan is West-Vlaanderen. WTV en Focus zijn hier op natuurlijke wijze naartoe gegroeid. Er zijn twee zendgebieden die hun eigen journaals maken, maar wel een aantal zaken samen organiseren. Er zijn ook zenders die daar vandaag nog ver vanaf staan. Het zal voor de ene een grotere aanpassing vergen dan voor de andere.

Daarom zullen we overgangsmaatregelen moeten nemen om iedereen de kans te geven zich te organiseren opdat dit systeem goed kan werken. De huidige zendvergunningen blijven geldig tot de vervaldag die ze nu hebben, daar zullen we niets aan veranderen. Zodra een zendvergunninghouder zich wil confirmeren aan het systeem, zal die een nieuwe zendvergunning krijgen die we voor negen jaar laten gelden en die volledig in het systeem zal werken.

We zullen ervoor zorgen dat die vanaf dat moment op het bereik kan rekenen en dat de nieuwe vergunning voor negen jaar geldt. Dat kunnen we alleen maar doen als de zendvergunninghouders binnen een exploitatiegebied tot een akkoord zijn gekomen met hun exploitant. Daar is wel wat werk voor nodig. In het ene gebied ligt dat voor de hand, in het andere moet er misschien nog wat meer worden afgetast en gezocht naar het juiste verhaal. Op dat vlak hebben we nog wat werk.

Ik luister eerst graag naar jullie commentaar en aanvullingen. De volgende weken luister ik ook naar de commentaren en aanvullingen van de zenders zelf, van de vergunninghouders, van de redacties. Als we een bepaald draagvlak bereiken, moeten wij nog een decretaal pad afleggen, en moeten we de zenders en vergunninghouders de tijd geven om onder elkaar uit te zoeken welke zendgebieden willen samenwerken en met welke exploitant ze moeten onderhandelen. Al dat werk zou moeten samenkomen tegen 2014 om dan te kunnen starten.

Conclusies: hiermee kunnen we behouden en veiligstellen dat iedere kijker in een zendgebied zekerheid heeft over nieuws van de gemeente en het zendgebied dat hem interesseert. Doordat we schaalvoordelen zullen kunnen bereiken en de financiering veiligstellen, kunnen die middelen worden ingezet in extra journalisten en dus in meer lokaal en kwaliteitsvol nieuws.

Door die schaalvoordelen zullen we ook bereiken dat er kwaliteitsvollere randprogramma's kunnen worden gemaakt die opnieuw kijkers kunnen aantrekken. We kunnen onze relaties met de dienstenverdelers decretaal regelen via de bereikvergoeding, met de variabiliteit om de goede te belonen en te stimuleren.

De huidige vzw's blijven bestaan en verkiezen om de zoveel jaar een raad van bestuur. Sommigen hebben nog niet de traditie om dat te doen, maar het is goed dat het gebeurt. We maken een duidelijke scheiding tussen de taken van de vzw's, de taken van de raad van bestuur van de exploitatiemaatschappij, en de taken van de redacties. Daar moeten we corporate governance invoeren en scheiding van taken en rollen. Dat is de beste garantie voor het feit dat iedereen zijn rol goed speelt. De exploitanten krijgen meer schaalvoordelen en zullen beter hun werk kunnen doen.

We zullen komen tot minder structuren en tot transparantere geldstromen, wat ook heel belangrijk is. We gaan het geld dat van de distributeurs en de overheid komt, aan de vzw geven, die dat dan gebruikt in haar exploitatieovereenkomst en die een duidelijke rapportering zal krijgen over wat er met dat geld gebeurt.

We zorgen er ook voor dat er een aparte nv is, waardoor het ook transparant is welke geldstromen er worden gebruikt voor de exploitatie van de vennootschap en dat los van de aandeelhouders van de exploitatiemaatschappij 'at arm's length' marktconforme prijzen worden gehanteerd, ook al huurt men diensten in van grotere groepen. We gaan ook een correct meetinstrument invoeren, namelijk het bereik en de waardering, waardoor we op dezelfde manier kunnen nagaan of we op de goede weg zitten. Iedereen kan daar zijn eigen strategie op afstemmen.

Tot hier mijn toelichting. Ik wil besluiten dat ik graag luister naar jullie suggesties en opmerkingen, niet alleen vandaag, maar ook de volgende dagen en weken. Ik weet dat jullie vaak heel dicht staan bij de regionale zenders en suggesties of zorgen te horen krijgen. Laat ons die ook kennen. Dan kunnen we zoveel mogelijk zoeken naar een zo groot mogelijk draagvlak om deze operatie door te voeren.

De voorzitter: De heer Tommelein heeft het woord.

De heer Bart Tommelein: Minister, het dossier van de regionale omroepen was in deze commissie meermaals voorwerp van discussie. Minstens een keer per semester hebben we de afgelopen drie jaar over dit onderwerp gedebatteerd zonder dat er schot in de zaak kwam, zonder dat er een echte oplossing uit de bus kwam. Uitzicht op een duurzaam, leefbaar model hebben de regionale zenders de afgelopen jaren op geen enkele moment gehad.

Het begon toen de zenders aan u en aan deze commissie de problemen hebben gesignaleerd naar aanleiding van de economische crisis, waardoor hun reclame-inkomsten zeer sterk onder druk kwamen te staan. In 2011 werd een nieuwe alarmbel geluid toen Telenet aankondigde de auteursrechten terug te schroeven tot 18 eurocent. Uiteindelijk werd met de distributeur een akkoord bereikt om die drastische daling van de middelen gefaseerd te laten verlopen, maar dat was veeleer een uitstel van executie. Het probleem op zich bleef bestaan. Ook de bestelde pps-studie, de daaruit voortvloeiende vijfjarige samenwerkingsovereenkomsten en de middelen die via het Media Innovatie Centrum (MiX) mogelijk beschikbaar zijn, zorgden niet voor een structurele en fundamentele oplossing.

We hebben dat ook in de praktijk vastgesteld. Een aantal bij verschillende zenders tewerkgestelde mensen hebben hun job verloren. Als liberaal kan ik me vinden in de soms moeilijke keuze voor maximale efficiëntie. Dat houdt in dat moet worden geherstructureerd waar het nodig is. Overheidsgeld mag niet zo maar te grabbel worden gegooid. Dat is voor ons altijd een fundamenteel principe geweest. Om die reden heb ik ook nog steeds kritiek op het dure derde net van de VRT. Die discussie moeten we echter vandaag niet voeren.

Indien we er met zijn allen van overtuigd zijn dat voor de regionale zenders een decretale opdracht is weggelegd, moet daar ook iets tegenover staan. Dat lijkt me een faire deal. Dat betekent echter niet dat we zo maar een bijkomende pot aan belastinggeld op tafel kunnen zetten. Als ik het goed begrepen heb, zal er echter niet meer geld naar de regionale zenders gaan dan vandaag al het geval is.

De minister heeft beloofd dat de Vlaamse overheid bij de toekenning van de overheidscommunicatie duidelijker de kaart van de regionale zenders zou trekken. Dat lijkt me momenteel steeds meer een loze belofte. De Vlaamse Regering heeft ervoor gekozen een professioneel mediabureau als consultant aan te werven. Dat bureau moet de overheidscommunicatie op professionele leest verdelen.

Op zich is dit een valabele keuze. Die keuze maakt het echter moeilijk de regionale zenders doelbewust meer bij de communicatie van de overheid te betrekken. Het lijkt me niet eenvoudig de keuze de overheidscommunicatie zo efficiënt mogelijk te organiseren zo maar te verzoenen met een duidelijke keuze voor de regionale zenders.

Ik vind dat spijtig. Wat dit punt betreft, heeft de minister ons gedurende drie jaar een rad voor de ogen gedraaid. Ze heeft de regionale zenders bijgevolg valse hoop gegeven.

De vraag welke garanties de regionale omroepen krijgen, heb ik eerder al aan de minister-president gesteld. De voorzitter, de heer Peumans, heeft me gemeld dat ik die vraag hier opnieuw moest stellen. Ik heb er nog altijd geen antwoord op gekregen.

Eind vorige week is gebleken dat er een definitieve, algehele oplossing is om de regionale omroepen voor eens en voor altijd te redden. De minister heeft dit reddingsplan net uiteengezet. Volgens haar is het al aan verschillende regionale spelers voorgelegd. Er is nog niet veel bekendgemaakt. Ik heb daarnet een aantal details over de bedoelingen te horen gekregen.

Ik stel vast dat er een strikte scheiding komt tussen de vergunninghouders van de regionale zenders per zendgebied en de exploitatiemaatschappijen. Dat komt neer op verschillende zendgebieden met overkoepelende exploitatiegebieden. Zoals reeds gesteld, bestaat deze werkwijze in West-Vlaanderen al. De Regionale Media Maatschappij overkoepelt als exploitant Focus en WTV.

Ik vraag me af in welke mate de exploitatiegebieden van bovenaf of van onderuit zullen worden vastgelegd. Zal de minister bepalen welke zenders en welke zendgebieden binnen welk exploitatiegebied vallen? Zal dat een vrije keuze zijn die tot een fusie van exploitanten leidt?

De reeds bestaande exploitatiemaatschappijen zijn meestal in handen van bekende mediagroepen, zoals Roularta, Concentra of De Persgroep. Moeten zij hun activiteiten op dit vlak dan uitbreiden?

Ik heb het snel eens nagekeken. De meeste regionale omroepen hebben een exploitatiemaatschappij. Slechts een beperkt aantal spelers beschikt daar niet over. Wat doen we met de zenders die momenteel geen overkoepelende exploitatiemaatschappij kennen?

Ik kan me inbeelden dat de minister tijdens de uitwerking van dit plan vrij veel contact met mijn provinciegenoten heeft gehad. Ik weet echter niet of ze ook voldoende contact met de andere spelers heeft gehad. Hoe hebben zij hierop gereageerd?

Ik vind het natuurlijk belangrijk de resultaten te kennen van het in het verleden aangekondigd onderzoek naar de complexe verhoudingen tussen de vergunninghouders en de exploitanten. De minister heeft al verklaard dat die verhoudingen complex zijn. Nu wil ze die verhoudingen echter nog meer institutionaliseren.

Voor de verschillende financiële stromen tussen de zenders, de exploitatiemaatschappijen en de moedergroepen baren me zorgen. Zullen we op dat vlak over transparante gegevens

kunnen beschikken? Indien de exploitanten en de moedermaatschappijen een nadrukkelijke rol krijgen toebedeeld, moeten we daar natuurlijk zicht op hebben.

Het is me evenmin duidelijk welke inhoudelijke scheidingen worden gemaakt. In feite zullen de vzw's enkel nog voor het regionale nieuws instaan. De exploitatiemaatschappijen zullen voor de reclame, de deals met de lokale overheden en de productie van andere programma's moeten instaan. Klopt dit of komt de productie van die andere programma's ook bij de vzw's terecht?

Indien de zendgebieden enkel nog dienen om nieuwsprogramma's te maken, vraag ik me af of hiervoor nog wel vzw's nodig zijn. Indien de exploitatiemaatschappijen gewoon drie onafhankelijke redacties in het leven roepen om voor hun regio het nieuws te maken, nemen ze in feite de huidige structuur van de openbare omroep over. De openbare omroep heeft een raad van bestuur, maar de nieuwsredactie is volledig autonoom. We zouden dan ook kunnen stellen dat de exploitatiemaatschappijen regionale redacties creëren die volledig autonoom van hun exploitatiemaatschappij werken en voor het nieuws zorgen. Het is maar een bedenking.

De studie over de zendgebieden loopt nog steeds. De minister presenteert een reddingsplan terwijl het op zich nog niet duidelijk is over welke zendgebieden het precies zou gaan. Het lijkt me belangrijk te weten wanneer we de resultaten van die studie mogen verwachten.

Ik stel vast dat het hier een voorlopig plan betreft. Heel wat zaken zijn nog niet ingevuld. We hebben het hier over zendgebieden en over exploitatiegebieden. Het is momenteel echter helemaal niet duidelijk wat die zendgebieden zouden zijn.

De minister wil het plan tegen 1 januari 2014 helemaal operationeel maken. Ik vraag me af in welke mate het nog haalbaar is het plan tegen dan op poten te zetten.

Een belangrijk onderdeel van het plan betreft de verhoudingen en de betrekkingen met de distributeurs. Telenet wil de auteursrechtenbijdragen enkel op basis van het marktaandeel verdelen. De minister verwijst die idee naar de prullenmand. Volgens haar moet dit op basis van het bereik gebeuren. *(Opmerkingen van minister Ingrid Lieten)*

Minister, ik heb hier de cijfers die u ons hebt verstrekt. Volgens mij kunt u zoiets enkel bekendmaken indien u daarover een akkoord met de distributeurs hebt. U stelt hier immers hoeveel naar de regionale zenders moet gaan. Hebt u met alle distributeurs of enkel met Telenet gesproken? Hebt u met Belgacom gesproken? Er doet een hardnekkig gerucht de ronde dat u helemaal nog geen akkoord hebt. *(Opmerkingen van minister Ingrid Lieten)*

Minister Ingrid Lieten: Ik heb verklaard dat ik het bereik als een criterium in het decreet wil opnemen. Dat is mijn voorstel. Over de juiste bepalingen van het minimum en het maximum moeten we nog met de distributeurs overleg plegen. We hebben daarover nog geen akkoord.

De heer Bart Tommelein: Minister, u zult dan met de distributeurs ook andere afspraken moeten maken. Dat was eigenlijk mijn volgende vraag. Indien de verdeling op basis van het zendbereik zou gebeuren, mag dat niet tot een verhoging van de factuur van de consument leiden. Dat lijkt me belangrijk.

Ik vind het trouwens straf. U kondigt nu al aan hoeveel de distributeurs zullen moeten betalen. Ik heb de cijfers hier bij me. *(Opmerkingen van minister Ingrid Lieten)*

Minister Ingrid Lieten: Ik kondig niets aan.

De heer Bart Tommelein: Minister, u hebt er zelfs getallen bijgezet.

Minister Ingrid Lieten: Mijnheer Tommelein, ik kondig hier niets aan. Ik heb verklaard dat dit mijn voorstel is. Ik luister ook graag eens naar uw appreciatie. Ik stel voor het bereik als criterium op te nemen.

Dat zal de consumenten niets kosten. De distributeurs innen de auteursrechtenvergoedingen van de consumenten en verdelen dat geld vervolgens. Het gaat hier om de manier waarop die verdeling plaatsvindt. Van mij mogen ze dat geld tussen alle andere zenders op basis van een marktmodel verdelen. Ik wil echter decretaal opleggen dat voor de regionale zenders naar het bereik moet worden gekeken.

De pot met geld zal niet groter worden. Het geld zal enkel anders worden verdeeld. Dit zal voor de regionale zenders rechtvaardiger zijn. Op de kostprijs voor de consument zal dat geen effect hebben.

De heer Bart Tommelein: Minister, hebt u hierover ook een akkoord met de andere omroepen? Dat betekent immers dat de nationale commerciële omroepen minder zullen krijgen. De pot geld blijft hetzelfde. Dat bedrag wordt niet verhoogd. U wilt de regionale zenders meer geven. Daar heb ik op zich geen problemen mee. Dit betekent dat de VMMA, SBS en waarschijnlijk ook de VRT minder zullen krijgen.

Minister Ingrid Lieten: Dat heb ik niet gezegd.

De heer Bart Tommelein: Minister, ik heb jaren in een bank gewerkt. Ik kan rekenen. Anderen kunnen niet rekenen en hebben dat hier al bewezen. Ik kan echter rekenen. Indien de pot even groot blijft en de regionale zenders meer geld krijgen, kan ik enkel concluderen dat de andere omroepen minder geld krijgen.

Minister Ingrid Lieten: Mijnheer Tommelein, dat is iets anders. Daarnet hebt u gezegd dat de VRT, de VMMA en Vier minder zouden krijgen. Er krijgen echter veel zenders geld uit die pot. *(Opmerkingen)*

De heer Bart Tommelein: Minister, het komt er dus op neer dat de andere omroepen, waaronder de VRT, de VMMA en SBS, minder zullen krijgen. Ik vraag me af of u dat al met die omroepen hebt doorgepraat. Ik kan me inbeelden dat u nog niet naar Italië of naar Duitsland hebt gebeld. Ik kan me echter ook inbeelden dat u hierover overleg hebt gepleegd met de omroepen in het Vlaamse land. Als minister van Media bent u immers hun steun en hun vertrouwenspersoon. U kunt hier verklaren dat zenders als de RAI of de WDR minder zullen krijgen. Ik stel echter vast dat u nog geen akkoord met de distributeurs en geen akkoord met de omroepen hebt. Dat is duidelijk.

U hebt net verklaard dat u in een budget hebt voorzien voor het audiovisueel onderdeel van de Media-academie. Ik zou graag weten over hoeveel geld het gaat. Het lijkt me ook niet onbelangrijk te weten wanneer dit onderdeel van de academie operationeel zal worden.

Ik heb hier een presentatie bijgewoond en een pak informatie ontvangen. Ik heb echter nog heel wat vragen. Er zijn nog heel wat onbekende factoren.

Ik blijf vrezen voor een verhoging van de kostprijs die de distributeurs aan de consument zullen doorrekenen. Dat blijft in mijn achterhoofd aanwezig, zeker nu ik heb gehoord dat u dat plan nog niet met de distributeurs hebt besproken.

Verder is het onderzoek van de zendgebieden nog niet definitief opgeleverd en is hier nog geen woord over de overheidscommunicatie gezegd. Indien we met betrekking tot de overheidscommunicatie een nieuw systeem op poten zetten, lijkt het me belangrijk de regionale spelers hierbij te betrekken. Ten aanzien van de lokale klanten zijn de regionale omroepen belangrijk. Ze moeten een gedeelte van die overheidscommunicatie krijgen. Het gaat vaak om een ander doelpubliek dan het doelpubliek van de nationale communicatie. Soms is het ook noodzakelijk in regionale communicatie te voorzien. Daar zou ik graag nog wat meer duidelijkheid over krijgen.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, ik dank de minister voor haar uiteenzetting. Voordien moesten we enkel op het krantenartikel afgaan. Nu hebben we toch heel wat meer informatie gekregen.

We hebben de tekst hier ter plekke ontvangen. Ik heb het niet over de slides, maar over de discussienota zelf. Aangezien die nota zeven bladzijden telt, hebben we enkel de kans gezien de tekst vluchtig door te nemen. Het is voor ons dan ook moeilijk de finesses in te schatten en te doorgronden.

Het siert de minister dat ze inspanningen levert om effectief iets aan de structurele financiering van de regionale omroepen te doen. Iedereen weet dat ik de regionale omroepen een warm hart toedraag. Ik vrees evenwel een beetje voor de timing.

Volgens mij is de huidige timing bijzonder strak. De minister heeft dat tijdens haar betoog trouwens tweemaal herhaald. Ze heeft een timing voor ogen om alles rond te krijgen. Dat omvat de decretaale wijzigingen en alle akkoorden met de betrokkenen.

Ik vermoed dat er ook een akkoord met de exploitanten en dergelijke moet zijn. Als ik u goed heb begrepen, is het de bedoeling dat een en ander daadwerkelijk op 1 januari 2014 in werking treedt. Dat is een cruciale datum: dan zullen immers de inkomsten vanwege een bepaalde distributeur dalen voor die regionale omroepen. Dat is een strak schema. U zult een onderscheid maken tussen de exploitatiegebieden en de zendgebieden, maar om echt een goed zicht te hebben op hoe die deling zal plaatsvinden, wacht u nog op een studie van PPM. Die zal worden opgeleverd in mei 2013. U moet dan eerst bekijken welke de conclusies en de eventuele aanbevelingen van die studie zijn. Pas dan kunt u werk maken – ook weer in overleg met de betrokken actoren, vermoed ik – van een andere indeling, en dat minstens van die exploitatiegebieden. Wat doet u met de zendgebieden? U hebt gezegd dat die voor u niet per se moeten worden gewijzigd. Ik heb echter wel de indruk dat de exploitatiegebieden decretaal moeten worden verankerd.

De kern van uw betoog is dat de vzw's daadwerkelijk moeten samenwerken of fuseren. Goed, in sommige gevallen is dat natuurlijk meer mogelijk dan in andere. Ik denk bijvoorbeeld aan de vzw die de vergunning heeft voor de Vlaamse Rand rond Brussel. Ring-tv heeft natuurlijk een zeer specifieke opdracht te vervullen, namelijk de versterking van het Nederlandstalige karakter van de Rand. Dat maakt het misschien moeilijker om die schaalvergroting daar door te voeren, ook wat het maken van randprogramma's betreft. Als we die laten samenwerken met andere exploitanten, dan ligt het niet voor de hand om die randprogramma's te maken voor een zo specifieke zender als Ring-tv. Ik heb daar mijn bedenkingen bij. U hebt het voorbeeld gegeven van Focus-WTV. Daar kan dat inderdaad perfect werken, maar ik meen toch dat er heel wat verschillen zijn tussen regionale omroepen, ook qua zendgebied. Misschien heeft men daar ook een andere sociologische insteek. Ik vraag me af of die samenwerking of fusie geen afbreuk doet aan de eerste doelstellingen die zijn opgesteld toen men destijds die regionale omroepen en zendvergunninghouders heeft gecreëerd. Ik geloof dat die decreten nog zijn goedgekeurd onder voormalig minister Van Rompuy.

Ik heb alleszins gemerkt dat er ook zekerheden zijn in het leven. Hoewel het heel belangrijk is dat de regionale omroepen financieel het hoofd boven water kunnen houden, heb ik gezien dat u in diverse passages voorziet in een diverse etnisch-culturele achtergrond, onder meer in de raad van bestuur. Dat diversiteitsbeleid dat u zo na aan het hart ligt, komt ook voor als het gaat over de programma's die moeten worden gemaakt en het personeel dat in dienst moet worden genomen. Het had me verrast als u dat niet had gedaan, maar anderzijds meen ik dat er grotere katten te geselen zijn als het gaat over de regionale omroepen. Maar goed, dat is een opmerking tussendoor.

Wat de heer Tommelein zei, is terecht. Minister, u stelde iedereen te willen betrekken bij dit debat. In welke mate werden de landelijke commerciële omroepen hierbij betrokken? Dat lijkt me belangrijk. De heer Tommelein verwijst dan vooral naar de auteursrechten, die

worden verdeeld door de dienstverleners. Ik ben iets ongeruster als het gaat over een andere bron van inkomsten voor die landelijke commerciële omroepen. Wat die grote omroepen krijgen van de distributeurs, vormt natuurlijk niet hun grootste bron van inkomsten. Dat zijn natuurlijk de advertenties. Ik vrees dat, door te gaan voor die schaalvergroting via die exploitanten, men natuurlijk ook gaat voor schaalvergroting als het gaat over de advertenties die er te halen zijn. In welke mate verstoort dat de advertentiemarkt? Door de schaalvergroting zullen die exploitanten grotere adverteerders uit die pot kunnen halen, maar dat gaat misschien ten koste van adverteren bij die landelijke commerciële omroepen. Wordt er ingeschat wat het effect zal zijn op de advertentiemarkt? Zal dat veel verschil maken, of geen verschil? Dat moet een aandachtspunt zijn, lijkt me, zeker in het licht van de inspanningen die onze landelijke commerciële omroepen doen om eigen fictie en zelfgemaakte programma's te brengen. Die moeten dat inderdaad doen met inkomsten uit advertenties.

Is het de bedoeling om ook voor die randprogrammatie aan schaalvergroting te doen, en dat misschien door diverse nu bestaande zenders dezelfde programma's te laten maken en ook te laten brengen? In welke mate is men dan niet veeleer een landelijke omroep qua randprogrammatie aan het maken? Dat mag niet de bedoeling zijn. Het is niet zo dat ik principieel tegen schaalvergroting ben. Die heeft inderdaad voordelen. We moeten in dit debat echter toch ook wel aandacht hebben voor die landelijke commerciële omroepen. Het kan niet de bedoeling zijn om op te komen voor de regionale omroepen en in één beweging dan bijvoorbeeld de landelijke omroepen pijn te doen.

Tot daar mijn eerste bedenkingen. Zoals ik bij het begin van mijn betoog heb gezegd, is het wat moeilijk om zo snel echt de finesses van de discussienota in te schatten. Ik blijf vooral enigszins vrezen voor de timing. Het blijft een discussienota. U hebt nog geen toezeggingen, noch van de distributeurs, noch van de regionale omroepen, noch van eventuele andere spelers in deze kwestie. U moet inderdaad een aantal decreetsaanpassingen doen als u dit plan gestalte wilt geven. U hebt die op het einde mooi opgesomd. Dat zijn toch vier belangrijke aanpassingen aan het decreet. Vaak gaan zulke aanpassingen niet zo snel. Ik vrees dus enigszins voor de haalbaarheid van het plan zoals dat nu is geconcipeerd.

De voorzitter: De heer Caron moet dringend weg. Volgens de procedure moet de minister zeker antwoorden op de vragen van de heer Tommelein. Aangezien echter werd gesuggereerd door de heer Wienen, en eigenlijk ook door de heer Tommelein, dat er na de toelichting van het basisdocument waarschijnlijk nog bijkomende vragen zullen zijn, stel ik voor dat we deze gedachtewisseling niet als afgesloten beschouwen. Ik neem aan dat men ook de tijd moet hebben om die twee documenten te kunnen bekijken en eventueel daarover te overleggen. Dan kunnen we daar later een ruimer debat over hebben.

De heer Verstrepen heeft het woord.

De heer Jurgen Verstrepen: Voorzitter, dat lijkt me inderdaad nodig. Ik heb immers een aantal bijkomende vragen, en ik vermoed dat de minister dit niet uit haar mouw zal schudden. Ik wil ook een debat ten gronde hierover.

Minister, het is hier al aangehaald en zal wel de rode draad worden: u lanceert een plan, maar u hebt nog geen sluitende contracten of afspraken op zak met de kernspelers in deze kwestie, die de rekening zullen betalen. Dat moet u me toch eens uitleggen. Ik vind dat vreemd. U neemt een groot risico. Tenzij u wel iets op zak heeft en dat straks tevoorschijn zult toveren, tot grote verrassing van de commissie. U hebt daarnet echter gezegd dat u dat niet hebt.

Ik heb goed geluisterd naar uw uitleg. Ik heb uw dia's bekeken. Ondertussen heb ik, terwijl andere leden vragen stelden, rustig uw tekst helemaal doorgenomen. Die bevat heel veel onvolkomenheden. Er zijn heel veel vragen. Wat als het niet lukt om met de distributeurs tot een overeenkomst te komen? Dat lijkt me tot nu toe de zwakste schakel in uw plan. Wat zult u dan doen? Welke hefboomen hebt u? Welke drukmiddelen hebt u? Dat is geen nieuwe vraag.

Dat stond in de vraag om uitleg die ik had ingediend. Volgens mij zitten er nergens garanties in dit plan. Hoe ernstig moeten we dat dan nog gaan nemen als een aantal spelers zeggen dat ze niet meedoen? Dan hebben we onze tijd aangenaam besteed in deze commissie, met een leuke discussie over een belangrijk onderwerp.

Trouwens, ik vraag me af of de door u gehanteerde strategie is getoetst aan de principes met betrekking tot gelijkheid, concurrentievervalsing en dergelijke. Als ik een commerciële onderneming zou hebben die een vergunning heeft om hetzelfde doel na te streven als regionale televisiezenders, maar op een andere schaal, dan zou ik u hiermee niet graag zien komen, vooral wat de decretale uitwerking betreft. Dan zou ik me wel eens wat koppig kunnen gedragen en erop wijzen dat dit niet klopt. U hebt het ook over een draagvlak. Als dat er niet is, verdwijnt deze nota dan in de prullenmand?

Er wordt telkens geschermd met bereikcijfers. Die blijken nu het fundament te zijn om de regionale omroepen te redden. Over welke bereikcijfers gaat het echter: algemeen, opgesplitst volgens leeftijd, in een bepaalde doelgroep of categorie? Dat is niet onbelangrijk. Nemen we de verhouding 4+. Men gaat omroepen vergoeden als de trend zich doorzet. We hebben gezien dat het bereik afneemt. Anderzijds veroudert het publiek. Eigenlijk ga je dus een bereik hebben van heel veel ouderen. Hoe zal men dan bepalen dat er een breed publiek werd bereikt? Daar heb ik enorm veel vragen bij. Bij alle bereikstudies, onder meer die van het Centrum voor Informatie over de Media (CIM), is er sprake van een grote foutmarge. Die zijn immers gebaseerd op steekproeven. Wie zal die bereikcijfers leveren? Dat vind ik ook niet terug. Volgens welke methodologie zullen die cijfers worden gehanteerd? Het is immers gemakkelijk om het te hebben over het bereik van een zender, maar als men daarover kan beginnen te discussiëren en daar hangen centen aan vast, dan lijkt dat me heel gevaarlijk. Het hele systeem zou dan wel eens kunnen worden ondermijnd door iemand die daar baat bij heeft. Zullen het de distributeurs zijn die de bereikcijfers zullen geven? Ik denk dat we dan met een probleem zitten. Tot nu toe mogen ze die cijfers immers niet openbaar maken. Er is de privacykwestie die rijst. Dat is IP-based. Dat zijn boxen. Die geven een schat aan data. Ik denk dat men bij het CIM niet zal lachen als plots iemand uit het distributiemilieu met bereikcijfers komt. Vanwaar zullen al deze gegevens komen? Is het een steekproef, dan is er een foutmarge. Cijfermetingen zijn heel gevoelig, zeker bij distributeurs. Vreest u ook niet dat, als u het bereik gaat invoeren als financiële graadmeter, zo de deur wordt geopend voor nog meer discussies?

Bekijken we dit vanuit het oogpunt van een kleine digitale zender die op het platform van Telenet of Belgacom zit en verneemt dat een regionale zender plots geld krijgt op basis van het bereik. TV Limburg is bijvoorbeeld een grote regionale zender, want dat gaat over een hele provincie. We weten dat een aantal van die digitale tv-zenders geen geld meer van Telenet krijgen, omdat hun marktaandeel niet groot genoeg is. Ze krijgen dus niets van de distributeur, terwijl de regionale zenders plots wel zullen worden vergoed, door hun bereik. De distributeur zal daarover beslissen. Ik kan me niet voorstellen dat Telenet plots zal beslissen iedereen te betalen op basis van het bereik. Ik denk dat Christian Van Thillo dan zou beginnen te dansen in zijn bureau, dat Wouter Vandenhaute meteen een jacht bestelt en dat de ambiance bij njam!, de best scorende digitale zender, optimaal is. Hoe kan men nu een verloonmodel afdwingen van een distributeur dat niet gelijklopend is? Ik weet niet wat Europa daarover zou zeggen. Het gaat over een privéonderneming, waarover we trouwens niets te zeggen hebben, dacht ik toch.

Dat zijn allemaal technische vragen waarmee ik zit. Ik vermoed dat u daar niet meteen op zult antwoorden, maar ik wil daar echt wel een zeer fundamentele en grondige discussie over hebben. Ik wil daar informatie over hebben. Hoe zal dat worden aangepakt? Daarom ben ik bezorgd.

Een groot vraagteken is ook de timing. U communiceerde over de scheiding tussen de vergunningenhouders van het zendgebied en de exploitanten, maar u hebt tegelijkertijd een

studie besteld om de zendgebieden te hertekenen. Als die timing niet gelijkloopt, dan is dat een probleem.

Wat is er van het gerucht dat bij onafhankelijke zenders de druk bestaat om zich aan te sluiten bij grote mediagroepen?

Studies hebben erop gewezen dat regionale televisie niet echt meer scoort en dat er dus een probleem is. In heel dit plan vind ik echter niets terug over digitalisering, sociale media, interactiviteit, met andere woorden over alle core die een regionale zender op een andere manier zou kunnen invoeren en gebruiken. Wat ik nu zie, is een soort analoge regionale televisie die niet klaar is voor de e-eeuw. U zou dat toch kunnen verwerken in dit verhaal. Zullen bijvoorbeeld de bereikcijfers van TV Vlaanderen worden meegeteld? Drie regionale zenders zitten op het signaal van de satelliet. Wat gebeurt er met de digitalisering? De regionale zenders worden online bekeken. Is dat ook een bereik? Er wordt alleen bereik gebruikt bij de distributeur. Ik vind echter niets terug over de berekening van het bereik van alle nieuwe media.

Ik heb nog een technische vraag over de samenstelling van de vzw op bladzijde 2. Daar staat dat de algemene vergadering van de vzw wordt samengesteld uit personen die wonen in het betreffende zendgebied. Is dat afdwingbaar? Kan men iemand opleggen dat die in het zendgebied moet wonen? Wanneer die persoon beslist om te verhuizen, vliegt die er dan uit? Hoe wordt dat ingevuld?

Wat de voorwaarden voor de exploitanten betreft, moet de exploitant kunnen aantonen dat hij regionale televisieprogramma's maximaal kan promoten. Over welke criteria en kanalen en over welk soort promotie gaat het? Via welke distributie en op welke manier gebeurt die promotie? Wat is een maximale promotie? Als ik maximaal promoot online, is dat dan voldoende? Ik vermoed dat dit nog allemaal in detail zal worden uitgewerkt. Zo niet, is er continu discussie.

De exploitant moet de zendvergunningen maximaal exploiteren zowel op de kijkers- als op advertentiemarkt. Met andere woorden, de zendvergunningen mogen niet geëxploiteerd worden als aanvulling of als onderdeel van andere media die in de portefeuille van de exploitant zitten. Ik heb begrip voor die stelling, maar dit gaat in tegen alle cross media die er is. Eigenlijk zegt u hier dat als een exploitant verschillende media heeft, hij die daar niet aanvullend in mag gebruiken. Er mag dus geen cross media gemaakt worden.

Als er sprake is van een opgerichte nv, is dat dan puur op basis van het minimumkapitaal of op basis van een realistisch kapitaal waarmee een exploitant verder kan gaan?

Er staat verder ook: "In geen enkel geval zal er een centralisatie nagestreefd worden van redacties, integendeel, journalisten zullen maximaal gedecentraliseerd worden." En dit terwijl elk mediabedrijf zijn redactie centraliseert inzake werking, connectiviteit, functioneren enzovoort. Dit is dus opnieuw een tegenstelling.

Bereik en marktaandeel zullen gemeten worden. Vraag is wie dit zal doen en hoe dit zal gebeuren. Gaat het om een uniforme meting? Wat de variabele bereikvergoeding betreft met de dienstenverdelers voor verschillende omroepen, zijn er twee maten en gewichten, de ene op bereik, de andere op marktaandeel. Hoe zult u de distributeur dat allemaal laten doen?

Vanwaar komen die gratis bereikcijfers? Wie zal die gratis leveren? Moeten de dienstenverdelers dat toen? Zult u hen verplichten? Ik vind regelmatig bereikcijfers terug, maar ik zie niet hoe die worden gemeten en wie daarvoor verantwoordelijk zal zijn. Wanneer de bereikcijfers door de distributeurs moeten worden gegeven, wie controleert dan of die bereikcijfers nog juist zijn?

Ik heb nog een vraag bij de overgangsmaatregel. Kunnen er zich nieuwe kandidaten regionale omroepen aanmelden? Of gaat het alleen over de bestaande?

Dat zijn nog maar mijn eerste bedenkingen en vragen. Het zijn vaak technische vragen. Ik vermoed dat er in de komende weken nog veel meer vragen bijkomen. Ik ben benieuwd naar uw antwoorden.

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Minister, het is goed dat u naar een structurele oplossing zoekt voor de regionale omroepen. Sommige hebben het zeer moeilijk, dat weten we allemaal.

Ik heb wel een aantal vragen. U moet daar nu nog niet op antwoorden. We moeten het debat grondig voeren. De komende weken kunnen we erop terugkomen.

Hoe zit het met het onderscheid tussen vzw en exploitatiemaatschappij? De vzw's zijn eigenaar van de zendvergunningen, en daarbovenop komt er nog een exploitatiemaatschappij. Dat kan in dezelfde provincie zijn of in een andere. Dat is de schaalvergroting waarover u het hebt. In hoeverre kan de vzw die verantwoordelijk is voor nieuws, duiding en informatie, in die structuur nog onafhankelijk en zelfstandig opereren?

Bij de vorige decreetswijziging in 2009 werd de zaak ook besproken. De regionale omroepen stapten af van dat idee en gingen terug naar de vzw-structuur. Hoe kijken ze daar zelf op terug? Geeft u niet te veel macht aan de exploitatiemaatschappijen? Die zullen in de toekomst ook nieuws vastleggen en dicteren.

U stelt voor om de vergoedingen te bepalen per decreet. Dat zou een precedent zijn, en dat kan worden aangegrepen door andere omroepen. Tot nu toe is dat op basis van het overlegmodel gerealiseerd, ook bij de grote omroepen. Er is niet vastgelegd wie hoeveel aan wie moet betalen. Schept u geen precedent? Kan dit geen juridische problemen opleveren? Kunt u dat in een decreet gieten? Wat met de landelijke zenders?

Wie een zendvergunning heeft, kan die nog gebruiken zolang ze van kracht is. Voor het nieuwe systeem plant u ook overgangsmaatregelen. Als de regionale omroepen niet in het systeem stappen, zullen ze geen bereikvergoeding krijgen. Wij vinden dat als fractie een dictaat. Wat doet u met de billijke toets? Is dat wettelijk? Kunt u die omroepen zo straffen?

Collega's hebben het al aangehaald, we vernemen de waardering- en bereikcijfers gebaseerd op resultaten van het najaar 2012 betreffende nieuwsuitzendingen en andere randprogrammatie. Zijn die metingen transparant gebeurd? De bereikcijfers worden gratis ter beschikking gesteld. Zijn daar al afspraken over gemaakt met de distributeurs? Wie gaat dat betalen? Vandaag betalen de omroepen 365.000 euro per jaar. Dat zou dan wegvallen, dat is voor hen dan een winstoperatie, maar iemand moet het betalen. Wie zal dat betalen?

Heel het model is gebaseerd op resultaten en cijfers van de PPM-studie over zendgebieden en exploitatie en zo meer. U doktert een model uit, maar u hebt de resultaten nog niet. Is het niet een beetje voorbarig om al een voorstel te doen op basis van resultaten die u verwacht? Zou het niet beter zijn geweest om te wachten op de oplevering van de studie om daarna het ideale model waarnaar u streeft, voor te stellen? Ik heb daar een strategische bedenking bij. U probeert iets in te vullen, maar u weet niet wat de studie finaal zal opleveren.

In de communicatie in de kranten, vrijdag of donderdag, liet u weten dat er gesprekken zijn geweest met de distributeurs. Zij zullen meer moeten betalen op basis van de bereikcijfers. U zegt dat de distributeurs zich daarnaar zullen moeten schikken. Zo heb ik dat toch gelezen in de communicatie. Als u aan het begin van een proces staat, vind ik dat toch een merkwaardige stelling, tenzij u er al afspraken over hebt gemaakt dat ze zich zullen schikken en er al een akkoord over bestaat.

Hoe transparant de cijfers worden opgevraagd en verzameld, dat heb ik al gezegd.

U wilt ook in een decreet vastleggen wat de omschrijving is van een exploitatiemaatschappij. Vanuit onze fractie vinden wij dat een beetje merkwaardig. Een exploitatiemaatschappij is een economisch gegeven, een economisch instrument. Kunt u dat decretaal vastleggen?

Zendgebieden kunt u vastleggen, die lopen volgens de provinciale grenzen, maar een exploitatiemaatschappij gaat over de provinciegrenzen heen. (*Opmerkingen van minister Ingrid Lieten*)

Toch wel. De zendvergunningen bevinden zich toch in één provincie?

Minister Ingrid Lieten: Neen, zendgebieden zijn niet gedefinieerd volgens provinciale grenzen, behalve in Limburg.

De heer Veli Yüksel: Ik meen dat dit ook uitgeklaard moet worden.

Ik heb nog een vraagje, het heeft vooral met de strategie te maken. U hebt een plan. Dit is een discussienota, een sneuvelnota. Is dit de juiste manier om nu al met een plan uit te pakken terwijl u nog met alle stakeholders moet praten en er nog geen finale toezeggingen zijn gebeurd? Als we samen willen landen met dit plan, lijkt het me goed om bij de volgende stappen sluitende afspraken te maken, waarna met punten naar buiten kan worden gekomen. Nu zullen we de discussie overal voeren, terwijl dat nefast kan zijn voor de finale doelstelling, namelijk dat er een duurzame en structurele oplossing komt voor de leefbaarheid van de regionale omroepen.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Voorzitter, minister, we zijn blij dat het dossier van de regionale omroepen weer op de agenda staat. Ruim een jaar geleden werd de noodklok geluid naar aanleiding van het verminderen van het bedrag dat Telenet betaalt aan de regionale omroepen. Er werd toen een overgangsregeling afgesproken, maar we weten dat die geen oplossing ten gronde biedt.

Wij zijn van mening dat de regionale omroepen in elk geval nog steeds aan een behoefte beantwoorden en dus ook zuurstof moeten krijgen.

U beklemtoont terecht, minister, dat het voorstel dat nu voorligt, uw voorstel is en dat u het op tafel legt. In de huidige vorm, dat bleek ook uit de uiteenzetting van de heer Yüksel, is het nog niet gedragen door de regering en dus ook niet door alle meerderheidspartijen in het Vlaams Parlement.

We hebben als meerderheidspartij natuurlijk andere fora dan deze commissie om onze bedenkingen te ventileren, maar ik heb toch een aantal opmerkingen en algemene vragen, aangezien deze discussie vandaag gevoerd wordt.

Ten eerste is het belangrijk dat het voorstel gedragen wordt door alle regionale omroepen, dat zou de ideale situatie zijn. U hebt vorige week een gesprek gehad met die omroepen en ik meen dat het draagvlak vandaag onvoldoende groot is – voor zover ik dat zelf kan inschatten. Er zijn verschillende formules. Zo zijn er vandaag omroepen die samenwerken met exploitanten, met uitgevers. Anderen doen dat niet. In voorafgaande studies, die u aan ons hebt doorgegeven, en in uw eigen teksten wordt gepleit voor maatwerk als we het hebben over regionale omroepen. Ik heb het gevoel dat het voorliggende dossier onvoldoende maatwerk biedt, wel integendeel, het dwingt eigenlijk iedereen om te werken met die exploitatiemaatschappijen, want anders krijgen ze geen bereikvergoeding van de distributeur. We hebben hier moeite mee, want wie onafhankelijk wil blijven, moet dat ook kunnen, tenminste als dat op een kwaliteitsvolle manier gebeurt, en dat is natuurlijk een andere discussie waar ik straks nog even op terugkom.

Ten tweede, u werkt met zendgebieden en zendvergunningen voor vzw's en exploitatiegebieden die verschillende zendgebieden kunnen omvatten. Bij de start hebben die zendgemachtigden – ik weet het, het is een woord uit Nederland, maar goed – natuurlijk wel wat in de pap te brokken, want ze moeten afspraken maken met een exploitant en ze kunnen zich in die fase waarschijnlijk wel sterk maken, maar als ze voor een bepaalde exploitant hebben gekozen, zitten ze wel vast. Als ik het goed heb gelezen, is het zelfs zo dat als in een bepaald exploitatiegebied een meerderheid van de zendgemachtigden in dat gebied kiest voor

een bepaalde exploitant, de anderen mee moeten marcheren, ook al vinden zij dat niet leuk. We hebben wel begrip voor het argument van de professionalisering en er zijn zeker voordelen bij een grotere schaal, voordelen op het vlak van logistieke ondersteuning en bij reclamewerving, maar exploitanten een monopolie geven in een exploitatiegebied, dat lijkt mij niet noodzakelijkerwijs een goed idee.

Bijzonder waardevol in dit plan vinden wij uw keuze dat er een diversiteit aan nieuwsuitzendingen voor de zendgebieden blijft. Dit is heel belangrijk. Ook het opwaarderen van de vzw's met een klemtoon op een doorzichtige, heldere boekhouding is een goede zaak. Vandaag, dat werd al aangehaald, is een van de problemen de weinig transparante stroom van financiële middelen tussen de houders van zendvergunningen enerzijds en de exploitant anderzijds. Dat is met name zo wat de werving en de interne verdeling van reclame-inkomsten betreft.

Ten derde kunnen we akkoord gaan met een schaalvoordeel, maar misschien zou het ook kunnen dat we ook een schaalvoordeel kunnen bereiken indien we bijvoorbeeld een West-Vlaamse zendgemachtigde laten samenwerken met een exploitant uit Vlaams-Brabant of Limburg. Dat ligt niet voor de hand en in de praktijk zal dit allicht niet gebeuren, maar het zou natuurlijk wel kunnen. Ik meen dat dit met uw ontwerp van decreet niet kan. De vraag is dus of u het decreet op een dergelijke manier moet dichttimmeren dat zoiets niet kan.

Wie onafhankelijk wil blijven, en we kennen een paar voorbeelden, en kan aantonen dat er behoorlijk wordt gewerkt, want laten we dat er als voorwaarde bij nemen, moet dat volgens ons ook kunnen. De kwaliteitsgarantie zoekt u nu bij de exploitanten, bij de exploitatiegebieden, maar ik herhaal dat ik er niet zeker van ben dat dit tot nu toe het beste idee is van 2013. Zo'n kwaliteitsgarantie kan volgens mij ook op een andere manier gevonden worden. Misschien moeten we minimale kwaliteitsnormen opleggen. Kwaliteit meten is niet gemakkelijk, maar het bereik meten kan wel en misschien moeten we ervan uitgaan dat mensen niet naar een programma kijken als het heel slecht is. Zo kan indirect een kwaliteitsnorm gesteld worden.

Ik stel me zelfs luidop de volgende vraag. De heer Tommelein vroeg daarnet of we de vzw's nog wel nodig hebben. Ik draai het om. In de huidige regelgeving is er geen sprake van exploitanten en dus vraag ik me af of we de exploitanten wel nodig hebben in het decreet. Moeten we de exploitanten wel decretaal verankeren? Erger nog, moeten we de exploitatiegebieden wel decretaal verankeren? Die vraag is voor mij vandaag niet beantwoord.

Alles staat of valt – en dat geldt ook voor het dossier van de signaalintegriteit – met het akkoord van de distributeurs. Minister, u zegt zelf dat u dat akkoord vandaag niet hebt. U zegt ook dat er in elk geval geen verhoging voor de consument komt als uw plan wordt doorgevoerd. Dat laatste lijkt mij in deze fase een gevaarlijk engagement. Ik zou het niet durven te nemen als ik minister was, zeker als we de discussie over de signaalintegriteit op ons af zien komen. Voor mij gaat het hier om dezelfde discussie. Het gaat om onenigheid tussen de distributeurs en de omroepen. We zien dat in het dossier van de regionale omroepen en de distributeurs en ook in het dossier van de 'grote' omroepen en de distributeurs.

Wij hechten ook een groot belang aan de onafhankelijkheid en de neutraliteit van de vergunninghouders, de vzw's. Daar moet grote aandacht aan worden gegeven. Het moet absoluut worden vermeden om in het decreet dingen op te nemen die bepaalde tendentieuze situaties mogelijk maken of nog versterken. Het is maar een detail, maar wij vinden het bijvoorbeeld vreemd dat een lid van de algemene vergadering van zo'n vzw ad eternam lid kan zijn. We denken dat dat niet zo verstandig is.

Minister, ik heb nog meer opmerkingen, maar ik heb begrepen dat we het hier nog over zullen hebben. Ik wou vandaag toch al even enkele belangrijke elementen aanhalen omdat het dossier vandaag ter tafel kwam, wat niet meteen de bedoeling was.

De voorzitter: Collega's, mag ik voorstellen dat de minister antwoordt op de vragen van de heer Tommelein, maar dat we een datum afspreken voor de volgende bespreking.

De heer De Ro heeft het woord.

De heer Jo De Ro: Minister, ik heb nog een aantal vragen. Aangezien er nog geen nota is van de regering, ben ik wel geïnteresseerd te weten wat uw collega's die bevoegd zijn voor de Vlaamse Rand en Brussel over die materie denken. Ik weet dat de huidige ministers en de voorgangers voor tvbrussel en Ring TV al heel wat stappen hebben ondernomen om moeilijke situaties te vermijden.

Ik ben ook blij dat het taboe van de huidige zendgebieden een beetje doorbroken wordt en dat we de discussie kunnen voeren over de moeilijke zendgebieden zoals die van de Rand rond Brussel waar op sommige plaatsen het zendgebied maar twee dorpen groot is. Ik hoop dat er ook op het terrein wat openheid is.

In de feiten zijn we achterhaald, want een kijker in Vilvoorde kan perfect via de website van tvbrussel kijken naar de programma's. Via televisie kan dat nog altijd niet. Ik hoop dat we daarover ook de discussie kunnen voeren.

Ik vraag me wel af wat er de doorslag zal geven bij het bepalen van de zendgebieden. Zal dat het studiemateriaal zijn? Zal er input zijn van gemeenten of steden? Zal het klassiek worden bekeken, of zal er rekening mee worden gehouden dat mensen nu al het unieke zendgebied kunnen omzeilen?

Kunnen de regionale zenders de benchmarkstudies inkijken? Kunnen wij die inkijken? Zijn ze vertrouwelijk te behandelen zoals we dat met sommige andere studies doen? Het dagbereik voor 2012 is 16,2 procent – en hoe het berekend wordt, doet er voor mij niet toe –, maar heeft uw administratie al simulaties gemaakt op basis van het principe dat u nadien hebt uitgelegd, namelijk hoeveel de verschillen zouden betekenen voor de verschillende zenders?

Stel dat er een project wordt ingediend om regionale televisie te maken via internet en niet meer via distributie, kan dat dan of niet?

De voorzitter: Minister Lieten heeft het woord.

Minister Ingrid Lieten: Collega's, ik hoor bij sommigen de ondertoon dat ik met een tekst kom, maar dat ik nog niet rond ben met iedereen. We moeten weten wat we willen. Dit is een discussienota waar ik de verantwoordelijkheid voor opneem en die zeker niet de vrucht is van mijn gedachten alleen maar van heel veel gesprekken binnen de strategische werkgroep. Ook niet iedereen binnen de strategische werkgroep staat daar achter. Op een bepaald moment heb ik gezegd dat het goed is om de sprong te wagen, het voorbereidende werk af te sluiten en effectief het maatschappelijk debat aan te gaan. We geven jullie ook de kans om insteken te geven. Er is ook zeker een vast discussie met de zenders, maar ook bij de zenders zijn er belangenverschillen. Als je praat met de redacties of met de vzw's of met de exploitanten, dan krijg je soms ook per zender verschillende standpunten. Uiteraard heb ik altijd de distributeurs op de hoogte gehouden van de gesprekken en van welke richting we uitgaan. Maar we hebben nog met niemand alles tot in detail afgeklopt, want dan kwam ik hier niet met een discussienota, dan kwam ik hier met een verhaal waar jullie geen inbreng meer in zouden hebben.

Ik vind het een beetje raar om langs de ene kant het verwijt te krijgen niets te doen en langs de andere kant het verwijt dat ik kom met iets dat niet is afgewerkt. Het is dan ook een discussienota.

Is er al een draagvlak voor bij iedereen? Neen. Niemand zal 100 procent tevreden zijn. Of we nu niets doen of we doen iets, op het einde zal niemand 100 procent tevreden zijn met alles. De belangen hierin zijn heel verschillend en zelfs tegenstrijdig, zelfs binnen één zendgebied.

Ik wil ook heel graag luisteren, niet alleen naar jullie vragen om uitleg, maar ook naar jullie suggesties om een en ander te verbeteren en nog een beter draagvlak te bereiken. Daar nodig ik jullie ook toe uit.

Ik vind het ook verbazingwekkend dat sommige mensen een onderscheid maken tussen onafhankelijke en niet-onafhankelijke vzw's. Dat begrijp ik niet. Voor mij zijn alle vzw's en alle redacties onafhankelijk. Er is alleen een onderscheid te maken tussen die vzw's die hun eigen exploitatie doen en de vzw's die nu al een akkoord hebben gesloten met anderen om de exploitatie te doen. Maar dat bepaalt op geen enkele manier de graad van onafhankelijkheid, noch van de vzw's noch van de redacties, want die zijn voor mij allemaal onafhankelijk.

In dit voorstel willen we juist die onafhankelijkheid vergroten door de vzw's meer kracht te geven om die overeenkomsten aan te gaan, door hen ook een zitje te geven in de raad van bestuur van de exploitatiemaatschappijen, maar vooral door hen te beschouwen als de bestemming van de middelen waardoor ze er nog veel beter kunnen voor zorgen dat hun rol wordt gespeeld en gewicht heeft. Het onderscheid tussen onafhankelijke en niet-onafhankelijke vzw's ontgaat me. Ik denk dat dat niet terecht is. Het zou oneerbaar zijn ten aanzien van de andere vzw's om ze niet-onafhankelijk te noemen.

Ik beseef wel heel goed dat de uitgangspositie verschillend is. Dat hebben we ook van in het begin gesteld. Sommige vzw's werken op dit ogenblik al een beetje in dit systeem. Daarom vind ik het ook raar wat de heer Vandaele zegt, die naar mijn mening nog altijd in De Haan woont, waar Focus-WTV zeer onafhankelijk opereert en zeer kwalitatief werkt, volgens dit systeem. Net hij stelt dit systeem in vraag en zegt dat de onafhankelijkheid met dit systeem niet wordt gewaarborgd.

De heer Wilfried Vandaele: Minister, ik stel het verplichten van het systeem in vraag, niet het systeem.

Minister Ingrid Lieten: Dat vind ik een rare conclusie.

Aan de andere kant moeten we ook beseffen dat er gevoeligheden zijn op het terrein omdat er sprake is van verschillende startpunten. Wat echter voor iedereen gelijk is, is de sense of urgency om iets te doen. Ik zou ook wel willen dat iedereen voor een stukje zou kijken naar de sense of urgency voor de sector, en niet alleen naar zichzelf. Ik probeer een oplossing te bedenken voor de sector, en ik hoop dat iedereen een stukje de flexibiliteit heeft om voor zijn eigen zender na te gaan wat de problemen zullen zijn als we dat model toepassen, om na te gaan wat de negatieve en positieve effecten zijn voor hun zender.

We kunnen natuurlijk allemaal zeggen dat we niets nieuws willen en dat we allemaal goed bezig zijn, ook al wordt gezegd van niet, en bewijzen ook de cijfers dat dat niet zo is. Maar als we allemaal zeggen dat we niets nieuws willen en niets willen veranderen, dan kunnen we de boeken sluiten. En dan is het onderwerp regionale zenders hier – bij wijze van spreken – afgehandeld. Dat wil ik niet. Ik wil hier uitdrukkelijk een structurele oplossing bereiken en het debat over dit onderwerp met jullie aangaan.

Moeten er nog veel dingen worden uitgeklaard? Absoluut. Daarom is er ook een discussienota, en is er ook nog ruimte voor inbreng van iedereen.

Collega Tommelein vraagt wie de exploitatiegebieden bepaalt. Voor mij zijn het diegenen die de zendvergunning hebben, die samen bepalen met wie ze in zee gaan. We kunnen ons afvragen of dat proces automatisch en organisch gaat verlopen. Ik heb het gevoel dat er al heel wat gesprekken achter de schermen gebeuren. Of we daar decretaal moeten ingrijpen en wanneer we moeten ingrijpen: dat zijn terecht gestelde vragen. Ik heb een voorzet gegeven, maar ik sta open voor discussies en een debat en voor suggesties.

We moeten wel beseffen dat er één punt erg belangrijk is, namelijk dat we met de exploitatiegebieden schaalgrootte willen bereiken. Als we dat niet kunnen, heeft het geen zin om dat model naar voren te schuiven. In die zin zal schaalvergroting natuurlijk voor een stuk

bereikt worden als aangrenzende zendgebieden met elkaar overeenkomsten afsluiten met één exploitatiegebied.

Ik wil wel nog eens uitdrukkelijk benadrukken dat exploitatievennootschappen niet gelijk zijn aan bestaande mediahuizen. Exploitatievennootschappen zijn vennootschappen die opgericht worden om de exploitatie van een aantal zendgebieden te doen. Ik heb niets gezegd over de aandeelhouders van die exploitatievennootschappen. Dat kunnen mediahuizen zijn, dat kunnen mediahuizen zijn van het oosten of het westen van het land, of andere mediahuizen die kennis, kapitaal en knowhow willen inbrengen. Daar ga ik niet regulerend optreden. We laten hun de keuze met welke exploitatievennootschap of met welke groep zij een exploitatieovereenkomst willen afsluiten. Ook daar laten we alle ruimte.

We hebben juist dankzij de samenwerking met de zenders inzicht gekregen in de financiële stromen. Ze hebben hun jaarrekeningen aan ons bezorgd. We hebben geprobeerd om de financiële stromen te ontwarren. Het departement heeft daar in overleg met mijn kabinet veel werk aan gehad. Sommige die nu binnen een groot mediahuis opereren, maken gebruik van de diensten van het mediahuis. We hebben geprobeerd om dat te ontwarren. Die cijfers heb ik op vergelijkbare basis gebracht in mijn presentatie. Alle zenders krijgen altijd het rapport over hun eigen zender, en de globale, anonieme cijfers van elkaar. Op die manier kunnen ze vergelijken, en blijft de vertrouwelijkheid gewaarborgd. Maar we kunnen wel de trends en de algemene gemiddelden afleiden.

Wat is nu de relevantie of de relatie met de studie over de zendgebieden? Ik heb vanaf het begin duidelijk gesteld dat we dit model kunnen implementeren met de huidige zendgebieden. We hoeven niks te wijzigen om dit model te implementeren. Maar er worden hier en daar suggesties gedaan of het bijvoorbeeld niet zinvol zou zijn dat een bepaald zendgebied ook nog beter enkele andere gemeenten zou bevatten. Om dat gesprek mogelijk te maken, heb ik die studie besteld.

Maar ik zeg het nog eens: als er aanpassingen aan de zendgebieden komen, dan kan dat alleen maar gebeuren op voorstel van, en in akkoord met de huidige zendgebieden. Ik geef het materiaal voor het debat, maar als men er niets in ziet, of men wil er niets aan veranderen, is het voor mij ook goed. Het is een bijkomend instrument om een aantal punten te optimaliseren, maar als het geen aanleiding geeft tot andere inzichten in de zendgebieden, dan blijven de huidige zendgebieden. Daarmee kunnen we dit model implementeren, want daar is er geen probleem, maar het is een bijkomende opportuniteit.

Is er overleg met de distributeurs? De distributeurs zijn allemaal op de hoogte gehouden van deze inzichten, en hebben de discussienota's gekregen, en we gaan met hun verder het gesprek en de onderhandelingen aan. Voor mij geeft dit model geen aanleiding tot het verhogen van de factuur, alleen tot een andere berekening van de manier waarop de geïnde middelen van de consument worden verdeeld. Uiteindelijk zullen we in het decreet via een aparte categorie van de regionale zenders hun aandeel berekenen door middel van het criterium bereik. We zullen ook daar naar vergelijkbaarheid en gelijkwaardigheid geen probleem hebben omdat we die aparte categorie definiëren. We gaan dit wel decretaal moeten verankeren, want anders geeft het aanleiding tot problemen.

De gesprekken over de Mediacademie zijn volop bezig met Mediarte, dat in de audiovisuele sector aanvaard wordt als een goede gesprekspartner met een draagvlak. Zij werken nu een voorstel uit, en ik hoop dit ook de volgende maanden tot een goed einde te brengen. Ik heb hiervoor in middelen voorzien in de begroting.

Wat de overheidscommunicatie betreft, collega Tommelein, hebt u het al deels aangegeven: ik voer die onderhandelingen niet. Deze communicatie is de bevoegdheid van mijn collega Kris Peeters. We hebben wel in het lastenboek de opportuniteit ingeschreven om met de regionale zenders te werken, omdat zij natuurlijk een zeer goed bereik hebben bij een specifiek doelpubliek, en omdat ze een belangrijk instrument zijn. Ik zal dat dus blijven

ondersteunen, en ik denk dat het logisch is dat elk mediahuis of elke media-aankoper de regionale zenders meeneemt, aangezien ze ook goede papieren kunnen voorleggen om een bepaald publiek te gebruiken.

Ik denk dat ik vooral de vragen van collega Tommelein heb beantwoord met, en passant, ook een uitbreiding naar een aantal heel andere vragen. Er resten nog heel wat vragen, die we zeker kunnen meenemen naar de volgende besprekingen om een stand van zaken te geven. Ik nodig jullie uit om jullie suggesties aan ons over te maken. We zullen ze zeker proberen mee te nemen.

De voorzitter: De heer Tommelein heeft het woord.

De heer Bart Tommelein: Voorzitter, ik kondig een motie aan naar aanleiding van mijn interpellatie.

De voorzitter: We hernemen dit debat op 26 februari.

■